

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to

R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman,
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to

REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XV, No. 5 Entered as second class mail
matter at Grand Rapids, Mich

DECEMBER 1, 1938

Subscription Price, \$2.00

MEDITATIE

De Moeder Mijns Heeren

En het geschiedde, als Elizabet de groetenis van Maria hoorde, zoo sprong het kindeken op in haren buik; en Elizabet werd vervuld met den Heiligen Geest; en riep uit met een groote stem en zeide: Gezegend zijt gij onder de vrouwen, en gezegend is de vrucht uws buiks. En vanwaar komt mij dit, dat de moeder mijns Heeren tot mij komt? Want zie, als de stem uwer groetenis in mijne ooren geschiedde, zoo spong het kindeken van vreugde op in mijnen buik. En zalig is zij, die geloofd heeft; want de dingen, die haar van den Heere gezegd zijn, zullen volbracht worden.

Lukas 1:41-45.

't Krieken van den dageraad!

Nog was de Zonne der gerechtigheid niet boven de kimmen verschenen, doch 't begon te lichten.

Lang, zeer lang, en ook met steeds meer gespannen verwachting, had de profetische ziener van Sions wachttorens den nacht ingestaard, verlangend zijn oog richtend op de oosterkimmen, begeerig om den burgers van Sion het zoo vurig verlangde antwoord te geven op hun dringende vraag: "Wachter, wat is er van den nacht?"

Eens, slechts even, in 't verre verleden, had een zonne der gerechtigheid geschenen; eens, slechts even, had men, in 't eerste paradijs, de blijdschap van een wandelen in haar licht gesmaakt. Doch zij was ondergegaan, verdwenen weer, na een korten dag, achterlatend de aarde en hare volheid gedompeld in den nacht

En sedert hadden ook de kinderen des lichts in dien nacht gewandeld.

Doch zij hadden de belofte!

't Zou niet eeuwiglijk nacht blijven! De Zonne der gerechtigheid zou hunlieden, die den Heere vreesden en verwachtten, opgaan! En sedert hadden de kinderen des lichts, wandelend in den nacht, hun oog gericht op den oostelijken horizon verwachtend, hopend, de belofte omhelzend, verlangend naar den dageraad. Sommigen hunner hadden de bergtoppen beklommen, hadden den dageraad van de hoogten even gezien, hadden den begeerigen vragers in de donkere vallei rapport uitgebracht: De morgenstond komt!

En thans begon 't te lichten! 't Bleek licht van een nieuwen, blijden, eeuwigen dag begon zich te vertoon, flauw nog, doch onmiskenbaar. Van den hemel was de bode gekomen tot Zacharias aankondigende de geboorte van hem, die voor Hem heengaan zou in de geest en kracht van Elias, en thans was het reeds Elizabet's zesde maand. Dezelfde hemelboodschapper, reeds lang begeerig om in deze dingen in te zien en met blijdschap zijn dienst doende, was ingekomen in de schamele woning van Maria in Nazareth, om haar de begunadigde en de gezegende onder de vrouwen te heeten, haar te verkondigen, dat zij de verkorene was, die aller volken Hope in de wereld zou brengen, die groot zou genaamd worden en de Zoon des Allerhoogsten, die den troon van Zijnen vader David zou beklimmen en over het huis Jakobs Koning zou zijn in der eeuwigheid; en om haar, die met verbazing geloofde, te verklaren, dat de Heilige Geest dit wonder der genade in haar zou uitwerken, dat de kracht des Allerhoogsten haar zou overschaduwen, en dat het Heilige, dat uit haar zou geboren worden, de Zoon des levenden Gods zou worden genaamd!

O, Zeker, 't begon te lichten!

Was 't wonder dan, dat Maria bij 't krieken van dien bleeken, zoo wonderen en blijden dageraad zich haastte naar een stad in 't gebergte van Juda, naar het huis van Zacharias, om meer van den doorbreken-

Zij reisde met haast!

Had niet de engel haar ongezocht en ongevraagd een teeken gegeven, dat bij God geen ding onmogelijk was, een teeken om haar eigen geloof te sterken, daarin, dat hij haar verkondigd had, dat ook Elizabet in haar ouderdom bevrucht was, en dat deze zelfde maand haar, die onvruchtbaar heette onder de menschen, reeds de zesde was?

Zij reisde met haast om dat teeken te aanschouwen!

Neen, niet in ongeloof ging ze. Geloovig had ze zich onderworpen aan 't Woord Gods.

Maar toch haastte ze zich om 't vrij gegeven teeken te zien, tot sterking van haar eigen geloof.

Om te zien, dat geen ding bij God onmogelijk was!

En om meer te aanschouwen van den komenden dag!

Blijde dageraad!

Wonderlijke openbaring!

Bij 't hooren van Maria's groetenis sprong het kindeken op in Elizabet's schoot!

Hier toch was geen natuurlijk verschijnsel, uit gansch natuurlijke oorzaken te verklaren. 't Was immers niet zoo, dat de moeder van Johannes den Dooper door het zien van haar nicht met blijdschap en verwondering aangedaan werd, dat deze aandoening zich mededeelde aan de ongeboren vrucht van haren schoot, en dat alzoo het kindeken opsprong in haar.

Hier was meer.

Hier was iets anders.

Hier was een Goddelijk teeken, een wonder der genade. Hier was Goddelijke openbaring. Hier was iets soortgelijks als Rebekka ervaarde, toen de ongeboren kinderen in haar schoot worstelden en zij gedrongen werd om aangaande dit teeken den Heere te vragen.

En in dit Goddelijk openbaringswonder is drieërlei element duidelijk te onderscheiden. Daar was in de eerste plaats het wonderlijke effect van Maria's groetenis op Elizabet's bewustzijn. Daar was in de tweede plaats de mededeeling van dit effect op haar bewustzijn van Maria's stem aan het kindeke in haren schoot, dat immers *van vreugde* opsprong in haar. En daar was in de derde plaats de juiste verklaring, die Elizabet gaf van dit teeken, uitgedrukt in haar zegening van Maria en haar vraag van blijde verwondering: En vanwaar komt mij dit, dat de moeder des Heeren tot mij komt?

Hier was blijde herkenning in het licht der openbaring!

't Goddelijke openbaringswoord was aan dit teeken immers reeds voorafgegaan. Wist ze het niet, had haar man het haar niet verklaard, hoe het kwam, dat

hij sprakeloos terruggekeerd was van den dienst in het heiligdom? Had hij haar niet bekend gemaakt met de verschijning des engels bij het altaar en zijne wonderde boodschap? Wist ze het niet, dat het kindeke, dat ze thans onder haar hart droeg, groot zou zijn voor den Heere, van zijns moeders lijf aan vervuld zou worden met den Heiligen Geest, voor het aangezicht des Heeren zou heengaan in de kracht van Elias, om te bekeeren de harten der vaderen tot de kinderen en de ongehoorzamen tot de voorzichtigheid der rechtvaardigen, om den Heere een toegerust volk te bereiden?

Haar ongeboren zoon zou de voorlooper des Heeren zijn!

In het licht dier openbaring ontvangt ze thans haar nicht, hoort ze haar groetenis.

Doch er is meer.

Elizabet ontving niet slechts het teeken van deze wonderbare groetenis en van het opspringende kindeken in haren schoot, zij werd tevens vervuld met den Heiligen Geest, zoodat ze het teeken ook kon verstaan. En door dien Geest brengt ze verband tusschen de groetenis van Maria en het opspringen van het kindeken in haren buik. En verlicht door dien Geest herkent ze dat opspringen van het kindeken in haren schoot als een opspringen van vreugde. Bij 't hooren van Maria's stem doortrilt een heilige ontroering van blijdschap haar wezen, eene vreugde-ontroering, die zich mededeelt aan haar ongeboren kindeken. . . .

En ze verstaat die vreugde!

Ze verklaart aanstonds dat opspringen van blijdschap van het kindeken in haren schoot!

Ze draagt in haren schoot den voorlooper des Heeren!

Het opspringen van het kindeken is haar een teeken van de nabijheid van haar, die dien Heer zal baren!

Vanwaar komt mij dit, dat de moeder des Heeren tot mij komt?

Want zie, als de stem uwer groetenis in mijne ooren geschiedde, zoo sprong het kindeken van vreugde op in mijnen buik!

Wonderlijk openbaringsteeken!

De moeder des Heeren!

Gezegend zijt gij onder de vrouwen!

En gezegend is de vrucht uws buiks!

De Konings-moeder, moeder ook van haar eigen Heer! Wonderlijke dageraad!

Elizabet erkent in Maria de moeder haars Heeren. Eene uitdrukking, die niet veranderd moet worden, noch ook verklaard mag worden als "de moeder Gods". Wel heeft men gemeend de uitdrukking aldus te mogen

verklaren. Wel is, in de strijd om de waarachtige Godheid van den Heiland te handhaven, Maria de moeder Gods genoemd. En wel is Hij, Die uit haar geboren werd, wezenlijk en waarachtig God, de eeuwige Zoon, Die in den schoot des Vaders is, één in wezen met den Vader en den Geest. Wel zou dat Heilige, dat uit Maria geboren zou worden, ook onder de menschenkinderen Gods Zoon genaamd worden, zou men van Hem belijden: Gij zijt de Zoon des levenden Gods! Maar toch is de uitdrukking "moeder Gods" misleidend en beter niet te gebruiken. Immers is haar Zoon, als *haar* Zoon, ook waarachtig mensch, vleesch van ons vleesch, bloed van ons bloed, niet geschapen, maar door een wonder der genade in Maria's schoot ontvangen en uit haar geboren. En alleen naar Zijne menschenlijke natuur is de Heiland Maria's Zoon.

Maar deze Zoon is ook de Heere!

Deze God uit God in de menschenlijke natuur is Elizabet's Heer! Is ook onze Heer!

Als onze Heer werd Hij van voor de grondlegging der wereld verordineerd, werd Hem een volk gegeven, waarover Hij tot in der eeuwigheid Koning zou zijn, dat Hij zou bezitten als Zijn bijzonder eigendom. Als onze Heere heeft Hij ons gekocht met Zijn eigen bloed, den prijs der hoogste liefde. Want het volk, dat Hem gegeven was, lag gekneld in banden der zonde en des doods, zonder ook maar het recht op de verlossing te bezitten. Een andere weg, om in daadwerkelijk bezit van Zijn volk te komen, was er voor dezen Heer niet, dan de weg van Zijn eigen bloed, de weg van het bange kruis. De prijs des bloeds, van Zijn dierbaar en heilig bloed, moest worden betaald, om Zijn volk te verlossen. Hij werd onze Heer door Zijn opstanding en verhooging aan de rechterhand des Vaders, waardoor God Hem tot een Heer en Christus gesteld heeft. En Hij neemt ons als Zijn eigendom in bezit, door den Geest der genade, als Hij den troon des Satans in onze harten terneer werpt, Zijn eigen troon opricht, ons leert om voor Hem in liefde te buigen en te belijden, dat Jezus de Heere is!

Mijn Heer!

Machtige Heere!

Liefdevolle Heere, Die ons gekocht heeft met Zijn dierbaar bloed, Die ons heeft liefgehad tot den dood!

O neen, Elizabet verstond dit alles nog niet ten volle, schoon ze het in dankbare ontroering uitriep: Vanwaar komt mij dit, dat de moeder mijns Heeren tot mij komt? Zij sprak door den Geest der openbaring. En de waarheid, die ze hier getuigenis gaf, moest nog vervuld. Het is nog niet de volle dag. 't Is nog slechts de dageraad.

Maar dit neemt niet weg, dat zij door den Geest thans reeds Jezus haar Heer noemt.

En wie kan zeggen, dat Jezus de Heer is, dan door den Heiligen Geest?

De moeder haars Heeren!

Gezegend zijt gij onder de vrouwen! Gezegend is de vrucht uws buiks!

Gezegend is hij, die het voorwerp is van het Woord, het almachtige Woord van Gods genade en eeuwige goedertierenheid, aan wien en in wien dat genadewoord Gods vervuld, gerealiseerd wordt. In gansch bijzonderen zin werd dit woord vervuld aan en in Maria. In geheel eenigen zin was zij de begenadigde, zooals ook reeds de engel haar begroet had. Waren de vrouwen onder Israel zalig in het baren harer kinderen met het oog op de belofte, in de hope op het komende zaad, Maria werd verwaardigd moeder te worden van Hem, Die de vervulling der belofte is.

En boven allen gezegend zou haar Zoon zijn!

In en door Hem toch zou het Goddelijk genadewoord ten volle worden vervuld.

Door hem werkt God straks verlossing, verzoening, de vergeving der misdaden, de rechtvaardigmaking en de aanneming tot kinderen, het licht uit de duisternis, het leven uit den dood!

Hemelsche heerlijkheid uit helse ellende! . . .

Zijn eeuwig verbond!

Zalig zij, die geloofd heeft!

En zalig zijn zij, die gelooven!

Maria had geloofd het Woord des Heeren, dat door den engel tot haar werd gesproken. Een wonderlijk woord was het geweest, een woord, dat niet verklaard of verstaan kon worden uit de dingen, die gezien worden, dat in conflict scheen met het getuigenis van alle ervaring. Doch zij had geloofd. En geloovig zich op dat woord verlatende, overtuigd, dat geen ding onmogelijk is bij God, had ze zich in dat geloof overgegeven: "mij geschiedde naar uw woord!"

En zoo is het immers altijd met het geloof.

Het klemmt zich vast aan het Woord van den Almachtige, als ziende den Onzienlijke. Het hoopt op dat Woord. Het vertrouwt op dat Woord. Het geeft zich over aan dat Woord. Het wandelt in den weg van dat Woord.

En het is zalig.

Want het is verzekerd, dat het Woord des Heeren een einde, eene volmaking en vervulling zien zal.

Zoo was het met Maria. Door den Geest verlicht richt Elizabet haar profetischen blik op het einde, op de vervulling van de woorden tot Maria gesproken. Neen, ze verstond het niet, evenmin als Maria, langs welken weg die vervulling zou plaats hebben. Maar Gods woorden hebben een einde! Nog was het slechts het begin. Straks komt de vleeschwording, het kruis, de opstanding, de verheerlijking. . . .

Het eeuwige Koninkrijk!

Eeuwige zaligheid!

H. H.

EDITORIALS

Dat Gods Goedheid Particulier Is

VI. De Doorlopende Leer Der Schrift.

Tot dusver toonden we het volgende aan.

Allereerst, dat de beschouwing, dat de Heere goedertieren is over de goddeloozen in dit tijdelijke leven en hun de gaven en talenten en middelen, die ze in deze wereld gebruiken voor hun goddeloos bestaan en handelen, in Zijne gunst geduriglijk doet toekomen, tot een on-Schriftuurlijke en vreeselijke beschouwing van God moet voeren.

In de tweede plaats, dat de exegetische methode, door Ds. Zwier aangewend om zijne voorstelling met de Schrift te handhaven en in overeenstemming te brengen, nooit die der Gereformeerden is, en uiterst gevaarlijk is voor de handhaving der Gereformeerde waarheid. Hij wil, zooals we hebben aangetoond, schijnbaar tegenstrijdige plaatsen der Schrift, waarvan hij zelf beweert, dat zij niet met elkander te rijmen zijn, los naast elkander laten staan, zonder ook maar een poging te doen, om de Schrift in haar eigen licht te verklaren.

En in de derde plaats, dat hij speelt met het begrip "goedheid Gods". Wel omschrijft hij de goedheid Gods á la Hepp eerst als zelfbegeerlijkheid Gods. Daarna echter, als het aan de toepassing van dit begrip op zijn onderwerp aankomt, vergeet hij gansche-lijk, wat hij eerst van de goedheid Gods heeft gezegd, om alleen nadruk te leggen op Gods goedheid als benevolentia, goedertierenheid, geheel losgedacht van Zijn zedelijke volmaaktheid, Zijne heiligheid, gerechtigheid, waarachtigheid, etc. Het zal den lezer duidelijk geworden zijn, dat Ds. Zwier alleen door deze ongeoorloofde scheiding kan handhaven, dat Gods goedheid zich ook als benevolentia uitstrekt over de goddeloozen.

We zullen thans moeten onderzoeken, hoe Ds. Zwier zelf enkele teksten exegetiseert en hoe hij onze exegese van zulke Schriftuurplaatsen van de hand wijst.

Eer we echter hiertoe overgaan, zullen we moeten aantoonen, wat op dit punt de doorlopende leer der Heilige Schrift is.

Dit is eisch van gezonde methode van Schriftverklaring.

Ds. Zwier, die van geen vergelijking van Schrift met Schrift wil weten op dit punt, zooals we gezien hebben, kan, evenals de verwarde en uiterst oppervlakkige synode van 1924, volstaan met enkele teksten aan te halen en ze oppervlakkig te verklaren.

Wij kunnen hiermee echter niet tevreden zijn.

Als we volhouden, dat Schrift met Schrift verklaard moet worden, dan bedoelen we niet, dat op willekeurige wijze van twee gelijkwaardige reeksen van

teksten de eene in het licht van de andere moet worden verklaard. We bedoelen eenvoudig, dat we de doorlopende leer der Schrift moeten opspeuren, en indien er dan Schriftuurplaatsen zijn, die schijnbaar met deze doorlopende leer in strijd zijn, dan dienen deze in het licht van gene te worden verklaard.

Vandaar, dat wij eerst zullen aantoonen, dat de doorlopende leer der Schrift is, dat Zijne goedheid particulier is.

Tegenover Ds. Zwier schijnt dit eerst wel ietwat overbodig.

Hij schijnt ons dit toe te stemmen. Hij schrijft immers (Alg. Goedheid Gods, XIV) :

"Het kan ons niet verwonderen, dat er in de Heilige Schrift slechts op betrekkelijk weinige plaatsen van Gods goedheid of goedertierenheid in het algemeen gesproken wordt.

"Op verreweg de meest plaatsen, waar van deze deugd des Heeren sprake is, hebben we te denken aan de zaligmakende goedheid Gods. Deze is natuurlijk niet algemeen, maar bijzonder, alleen bewezen aan de uitverkorenen ten eeuwigten leven. Daarmee vergeleken is het aantal uitspraken over de niet-zaligmakende goedheid Gods niet groot".

Hier schijnt Ds. Zwier het ons te willen toestemmen, dat de doorlopende leer der Schrift is, dat Gods goedheid particulier is.

Meer dan schijn is dit echter niet. Wel zijn we hem dankbaar voor de erkenning hier, dat hij voor zijne algemeene goedheid Gods niet veel Schriftuurplaatsen vinden kan. Onze taak wordt daardoor gemakkelijker. Doch let er wel op, dat hij hier niet toegeeft, dat de Schrift doorlopend leert, dat Gods goedheid particulier is, doch slechts, dat zij doorgaans van de particuliere, zaligmakende goedheid Gods spreekt en daarnaast, zij het dan ook slechts op enkele plaatsen, van de algemeene, niet-zaligmakende goedheid Gods gewaagt.

De tegenstrijdigheid, die hij later zelf toestemt, ziet hij hier nog niet. Later ziet hij zelf wel, dat de Schrift ook leert, dat God juist niet goedertieren is over de goddeloozen, zonder dat dit hem ook maar in het minst doet aarzelen, om te leeren, dat God wel den goddeloozen gunstig gezind is. Hier ziet hij de tegenstelling nog niet. Hij laat haar tenminste buiten beschouwing. Hier ziet hij slechts: 1. De Schrift leert doorgaans, dat God in zaligmakenden zin den goedertieren is over de uitverkorenen; en 2. Dat de Heere in niet-zaligmakenden zin den goddeloozen gunstig gezind is. Opzichzelf zou hierin geen tegenstrijdigheid behoeven te liggen, althans geen tegenstrijdigheid, die zonder meer, en zonder hulp van "die ongelukkige menschelijke logica", waaraan Ds. Zwier zulk een hekel heeft, te bewijzen zou zijn.

Dat dit zijn voorstelling is van de zaak, is ook duidelijk uit een vergelijking met een soortgelijk verschijnsel in de Heilige Schrift.

Hij wijst er namelijk op, dat de Schrift, sprekende over de opstanding der dooden, doorgaans bedoelt de heerlijke opstanding der rechtvaardigen, en slechts een enkele maal spreekt van de opstanding der goddeloozen. En dan schrijft hij:

“Maar we hebben enkele plaatsen, waarin de opstanding der onrechtvaardigen duidelijk geleerd wordt. Veel wordt ons van hun opstanding niet medegedeeld, maar het feit als zoodanig staat onwrikbaar vast. Die enkele plaatsen zijn voor ons voldoende. En we belijden, dat er, behalve de zaligmakende opstanding van Gods volk ten eeuwigen leven, ook komen zal een niet-zaligmakende opstanding van de goddeloozen tot het eeuwig verderf.

“Dat er slechts in betrekkelijk weinige teksten van de laatstgenoemde opstanding gesproken wordt, geeft ons geen reden om daaraan te twijfelen.

“Het woord opstanding heeft in het eene geval oneindig veel rijker en dieper zin dan in het andere. De opstanding in den eigenlijk zin des woords zullen alleen de geloovigen beleven.

“Zóó nu staat het ook met de leer van Gods algemeene goedheid”. . . .

En dan trekt Zwier verder de vergelijking.

Zooals de Schrift op meerdere plaatsen spreekt van de opstanding der verheerlijking en des levens, zoo spreekt ze op vele plaatsen van de zaligmakende goedheid Gods; en zooals er in Gods Woord slechts een enkele maal sprake is van de opstanding der verdoemenis, zoo is er een betrekkelijk klein aantal Schriftuurplaatsen, waarin gesproken wordt van de algemeene goedheid Gods; en zooals die enkele teksten, die getuigen van de opstanding der goddeloozen voldoende zijn om ons deze opstanding te doen aanvaarden en belijden, zoo gelooven we ook in de algemeene goedheid Gods, schoon ze in slechts enkele uitspraken der Schrift ons wordt geleerd.

“Het eene sluit het andere niet uit”, schrijft hij.

Door zulke vergelijkingen worden de lezers echter maar om den tuin geleid, vooral als hun logica een beetje al te ongelukkig is uitgevallen.

Hij speelt hier met het woord opstanding. Zelfs laat hij ongemerkt den indruk, dat ook de opstanding der goddeloozen, die hij vergelijkt met de algemeene goedheid Gods, nog een zegen is. Immers zegt hij, dat zooals Gods goedheid in het ééne geval (zaligmakende goedheid) een veel rijker en dieper zin heeft dan in het andere (algemeene goedheid), zoo heeft ook de term “opstanding” in het ééne geval (opstanding des levens) een veel rijker en dieper zin dan in het andere (opstanding der verdoemenis). En toch sluit het eene het andere niet uit!

Eigenlijk leert Zwier ons hier, dat de zaligheid (opstanding der rechtvaardigen) veel rijker is dan de verdoemenis (opstanding der goddeloozen), dat de zegen rijker is dan de vloek, dat het eeuwige leven rijker is dan de eeuwige dood!

En natuurlijk sluit de leer, dat de rechtvaardigen opstaan ten eeuwigen leven, niet uit die andere leer, die slechts in enkele uitspraken der Schrift voorkomt, dat de goddeloozen opstaan ten eeuwigen doode. Er zijn hier dan ook geen “enkele Schriftuurplaatsen”, die in het licht van andere moeten worden verklaard.

Doch zoo staat het met de z.g.n. algemeene goedheid Gods niet!

Hier toch geldt het niet de vraag of het ééne komt over de rechtvaardigen (zooals in de opstanding: leven, heerlijkheid, zaligheid, zegen) en het andere over de goddeloozen (zooals in de opstanding der goddeloozen: de dood, verwoesting, rampzaligheid, vloek); maar het geldt de vraag of *hetzelfde*, zij het ook in mindere of meerdere mate (rijk of rijker, diep of dieper), namelijk de goedheid Gods, is over beide, rechtvaardigen en goddeloozen. Het geldt de vraag of de goedheid Gods, waarvan de Schrift leert, dat zij niet algemeen is, maar particulier, toch ook algemeen is.

Reeds op dit punt gaat de vergelijking mank. We worden, als we een beetje sussen, om den tuin geleid.

Doch er is hier nog een ander punt van vergelijking.

Als het gaat over de algemeene goedheid Gods, dan is het niet de vraag of er ééne soort goedheid (zaligmakend) is voor de rechtvaardigen (zooals in de opstanding der rechtvaardigen de *heerlijke* opstanding) en een andere soort goedheid voor de goddeloozen (niet-zaligmakend; zooals in de opstanding der goddeloozen de opstanding der verdoemenis); maar het is de vraag of de Schrift leert, dat God dezelfde goddeloozen liefheeft en haat, hun gunstig gezind is en op hen toorn, Zijn vloek en Zijn zegen op hen doet rusten.

Hier sluit het ééne het andere wel uit, zooals Zwier later zelf moet toestemmen.

En nu is het onze taak, tegenover de *enkele* teksten, waarin volgens Ds. Zwier de algemeene goedheid Gods geleerd wordt, aan te toonen:

1. Dat de *doorlopende* leer der Schrift is, niet slechts dat Gods goedheid particulier is in zaligmakenden zin (dat stemt Zwier immers toe), maar dat die goedheid Gods *altijd*, in tijd en eeuwigheid, particulier is en dat *die goedheid niet over de goddeloozen is*.

2. Dat de Schrift ons zelf een fingerwijzing geeft, hoe die *enkele* teksten, die schijnbaar het tegendeel leeren, moeten worden verklaard, in het licht van de doorlopende leer der Schrift.

3. Dat die enkele teksten metterdaad, naar gezonde uitlegging, alzoö kunnen verklaard worden.

Allereerst dan wijzen we op de doorlopende leer der Schrift, dat de goedheid Gods altijd particulier is en dat de goddeloozen van die goedheid geen voorwerpen zijn.

We gaan eerst naar het boek der Psalmen.

Hierover schrijft Ds. Zwier:

“Ga het boek der Psalmen eens na, en ge zult vinden, dat de heilige dichters bij het loven van de dem-

den des Heeren zeer zeker altijd in de eerste en voor-naamste plaats denken aan Zijn groote daden tot verlossing van Zijn volk, maar dat zij daarbij toch geenszins uit het oog verliezen de goedheid en goedertierenheid, die Hij in het werk der schepping en voorzienigheid aan heel de aarde en heel het menschedom bewijst”.

Hier gebruikt Zwier weer misleidende taal, dezelfde taal als Punt I van 1924.

Immers het gaat niet over de vraag of God Zijne goedertierenheid ook aan heel de aarde en het menschedom bewijst. Er is niemand, die dit ontkent. God is allen schepselen goed. Zijne barmhartigheden zijn over alle Zijne werken. En er is ook geen *maar*, zooals Zwier meent, tusschen deze goedheid Gods over al Zijne schepselen en Zijne zaligmakende goedheid. Ook het gansche schepsel is met Gods volk voorwerp van Gods zaligmakende gunst. Het wordt straks vrijgemaakt en gaat deelen in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods, Rom. 8:19-22. De regenboog is daarvan teeken.

Doch daar gaat het niet over. En Ds. Zwier weet ook wel, dat dit niet het punt in kwestie is. Waarom moeten de voorstanders der algemeene genade toch altijd hun heil zoeken in vage en algemeene en misleidende woorden? Laat ons de dingen toch scherp zeggen.

Zwier *bedoelt* den indruk te laten, dat de Psalmen ook spreken van Gods goedheid over de *goddeloozen*. Laat hem het eens bewijzen!

Doch daarom zullen wij maar met het boek der Psalmen beginnen.

Eigenlijk hebben we den sleutel tot heel het boek der Psalmen reeds in Psalm 1. Daar hooren we den grondtoon, die verder in heel den psalmenbundel niet weer wordt gemist. “Welgelukzalig is de man, die niet wandelt in den raad der goddeloozen, noch staat op den weg der zondaren, noch zit in het gestoelte der spotters”. Ds. Zwier zal mij toestemmen, dat het gaat over dit leven in dezen psalm, over het tegenwoordige. De rechtvaardige is welgelukzalig. Hoe? Luister: “Want hij zal zijn als een boom, geplant aan waterbeken, die zijne vrucht geeft op zijnen tijd, en welks blad niet afvalt; en al wat hij doet zal wel gelukken”. vs. 3. In tegenstelling echter met dien welgelukzaligen rechtvaardige staat de goddelooze: “Alzoo zijn de goddeloozen niet, maar als het kaf, dat de wind henedrijft”. vs. 4. En waarom is de rechtvaardige zalig en de goddelooze rampzalig? Luister: “Want de Heere kent den weg der rechtvaardigen, maar de weg der goddeloozen zal vergaan”. De Heere kent in liefde en gunst den weg der Zijnen, maar in Zijn gramschap doet Hij den goddelooze wandelen op een *weg* (hier in dit leven dus), die vergaat. Zijne goedheid is in dit leven niet over dien goddelooze.

Hiermee is heel het boek der Psalmen in overeen-

stemming. We zullen enkele grepen doen, om dit te bewijzen.

Ps. 5:5-7: “Want Gij zijt geen God, die lust heeft aan goddeloosheid; de booze zal bij U niet verkeerren. De onzinnigen zullen voor Uwe oogen niet bestaan; Gij haat alle werkers der ongerechtigheid. Gij zult alle leugensprekers verdoen; van den man des bloeds en des bedrogs heeft de Heere een gruwel”. Ook hier gaat het over Gods houding tegenover de goddeloozen in dit leven. Hij *haat* ze. Hij *heeft een gruwel* aan hen. Laat Zwier hier nu eens aan toevoegen: Hij heeft hen ook lief en Hij is ook goedertieren over hen.

Ps. 7:11-17: “Mijn schild is bij God, Die de oprechten van hart behoudt. God is een rechtvaardig Rechter, en een God, Die te allen dage toorn. Indien hij zich niet bekeert, zoo zal Hij zijn zwaard wetten; Hij heeft Zijn boog gespannen en dien bereid. En heeft doodelijke wapenen voor hem gereed gemaakt; Hij zal Zijne pijlen tegen de hittige vervolgers te werk stellen. Ziet, hij is in arbeid van ongerechtigheid, en is zwanger van moeite; hij zal leugen baren. Hij heeft een kuil gedolven, en dien uitgegraven; maar hij is gevallen in de groeve, die hij gemaakt heeft. Zijne moeite zal op zijn hoofd wederkeeren, en zijn geweld op zijn schedel nederdalen”. Hier hebt ge de tegenstelling tusschen Gods houding tegenover den rechtvaardige en Zijne houding tegenover den goddelooze. Hij behoudt den eerste; *Hij toorn ten allen dage* op den goddelooze. Hij staat als een boogschutter met gespannen boog en mikt op den goddelooze, om hem te verwoesten. Hij doet hem in zijn eigen goddeloosheid omkomen. Hier is Gods goedheid in dit leven particulier. Ze is louter voor den oprechte. De goddelooze is het voorwerp van Zijn toorn.

Ps. 11:4-7: “De Heere is in het paleis Zijner heilichheid; des Heeren troon is in den hemel; Zijne oogen aanschouwen, Zijne oogleden proeven de menschen kinderen. De Heere proeft den rechtvaardige; maar den goddelooze en dien, die geweld liefheeft, haat Zijne ziel. Hij zal op de goddeloozen regenen strikken, vuur en zwavel; en een geweldige stormwind zal het deel huns bekens zijn. Want de Heere is rechtvaardig; Hij heeft gerechtigheden lief; Zijn aangezicht aanschouwt den oprechte”. Let er op: 1. Dat ook hier ons geleerd wordt, welke thans, in dezen tegenwoordigen tijd, de gezindheid Gods is tegenover de rechtvaardigen en goddeloozen. 2. Dat die gezindheid ons hier wordt geteekent als een scherpe tegenstelling: Hij proeft den rechtvaardige, Zijn aangezicht aanschouwt den oprechte; maar den goddelooze haat Zijne ziel. 3. Dat de reden hiervoor gezocht moet worden in de *goedheid* Gods, niet nu in den beperkten zin, waarin Ds. Zwier van goedheid Gods spreekt, maar als *perfectum* en dus als zelfbegeerlijkheid. Want Hij is rechtvaardig en heeft gerechtigheden lief.

Ps. 18:26-28: “Bij den goedertierene houdt Gij U goedertieren; bij den oprechten man houdt Gij U op-

recht. Bij den reine houdt Gij U rein; maar bij den verkeerde bewijst Gij U een Worstelaar. Want Gij verlost het bedrukte volk; maar de hooge oogen vernedert Gij". Duidelijke taal. Hier staat met zovele woorden, dat God Zich bij den verkeerde niet als goedertieren houdt, dat Zijne goedheid niet over de hooge oogen is. En 't gaat hier niet over de toekomst, maar over Gods houding tegenover den oprechte en den goddelooze in dit leven.

Ps. 21:9-13: "Uwe hand zal al Uwe vijanden vinden; Uwe rechterhand zal Uwe haters vinden. Gij zult hen zetten als een vurigen oven ten tijde Uws toornigen aangezichts; de Heere zal hen in Zijnen toorn verslinden, en het vuur zal hen verteren. Gij zult hun vrucht van de aarde verdoen, en hun zaad van de kinderen der menschen. Want zij hebben kwaad tegen U aangelegd; zij hebben een schandelijke daad bedacht, doch zullen niets vermogen. Want Gij zult hen zetten tot een wit; met Uw pezen zult Gij het op hun aangezicht toelagen." Hier wordt ons des Heeren houding en gezindheid geteekend jegens den goddelooze, zonder vergelijking met Zijne houding tegenover den rechtvaardige. En in den volgenden tekst wordt ons geleerd, dat Gods goedertierenheid alleen is over degenen, die in Zijne wegen wandelen: "Alle paden des Heeren zijn goedertierenheid en waarheid, dengenen die Zijn verbond en Zijne getuigenissen bewaren". Ps. 25:10.

Hier zou Ds. Zwier zeker de opmerking maken, dat deze goedertierenheid doelt op de zaligmakende goedheid Gods, waarvan hij immers zelf toestemt, dat zij particulier is. Wij antwoorden goed en wel, zolang als ge die zaligmakende goedertierenheid maar niet op anabaptistische wijze beperkt tot wedergeboren worden, bekeerd worden, naar den hemel gaan, etc. Ook deze valsche beperking ligt voor rekening van hen, die zoo gaarne spreken van het onderscheid tusschen "particuliere" en "algemeene" goedheid of genade Gods. Gods goedheid, goedertierenheid, genade of gunst maakt altijd zalig, in tijd en eeuwigheid! Er is geen goedheid Gods, die niet zalig maakt. En die goedertierenheid Gods maakt Zijn volk niet slechts zalig in den zin, dat Hij hen wederbaart, geloof schenkt, bekeert en straks naar den hemel voert, maar is over hen in heel hun leven, in al Zijne leidingen met hen, in voorspoed en in tegenspoed, in gezondheid en in krankheid, in leven en in sterven. Daarom zijn *alle paden* des Heeren goedertierenheid en waarheid dengenen, die Zijn verbond en Zijne getuigenissen bewaren. Daarom werkt ook alles mede tot hun heil. Die zaligmakende goedertierenheid vergezelt hen in heel hun leven. En *alle paden* des Heeren zijn ook toorn en gramschap dengenen, die Zijn verbond met voeten treden en Zijne getuigenissen verachten. *De dingen zijn wel gemeen, de goedheid Gods nimmer.*

Let ook op het gebed van den dichter in Ps. 31:17-24: "Laat Uw aangezicht over Uwen knecht lichten; verlos mij door Uwe goedertierenheid. Heere! laat mij

niet beschaamd worden; want ik roep U aan; laat de goddeloozen beschaamd worden; laat hen zwijgen in het graf. Laat de valsche lippen stom worden, die hard spreken tegen den rechtvaardige in hoogmoed en verachting. O, Hoe groot is *Uw goed*, dat Gij gelegd hebt voor degenen, die U vreezen; dat Gij gewrocht hebt voor degenen, die op U betrouwen, in de tegenwoordigheid der menschenkinderen! Gij verbengt hen in het verborgene Uws aangezichts voor de hoogmoedigheden des mans; Gij versteekt hen in een hut voor den twist der tongen. Gelooft zij de Heere; want Hij heeft *Zijne goedertierenheid* aan mij wonderlijk gemaakt, mij voerende als in eene vaste stad. Ik zeide wel in mijn haasten: Ik ben afgesneden van voor Uwe oogen; dan nog hoordet Gij de stem mijner smeeingen, als ik tot U riep. Hebt den Heere lief, gij, al Zijne gunstgenooten! *want de Heere behoedt de geloovigen, en vergeldt overvloediglijk dengene, die hoogmoed bedrijft*". Gods goedertierenheid is over Zijn volk, Zijn toorn over de goddeloozen.

Let ook op de tegenstelling in Ps. 32:10: "De goddelooze heeft vele smarten; maar die op den Heere vertrouwt, dien zal de goedertierenheid omringen". Nietwaar? *de* goedertierenheid Gods is particulier voor den goddelooze zijn er slechts vele smarten.

En zonder de tegenstelling: "Ziet, des Heeren oog is over degenen, die Hem vreezen, op degenen, die op Zijne goedertierenheid hopen; om hun ziel van den dood te redden, en om hen bij het leven te houden in den honger". O ja, particuliere en zaligmakende goedertierenheid, maar die ook bij het leven houdt in den honger! Gij kunt nu eenmaal van Gods goedertierenheid niets uitsluiten. Daarom zingt dan ook Gods volk aan het slot van hetzelfde lied, waaruit we pas aanhaalden: "Uwe goedertierenheid, Heere! zij over ons, gelijk als wij op U hopen!" Ps. 33:18, 19, 22.

Ps. 34:9: "Smaakt en ziet, dat de Heere goed is; welgelukzalig is de man, die op Hem vertrouwt", dat is de eenigste, die smaken kan, dat de Heere goed is. Verder vss. 16, 17: "De oogen des Heeren zijn op de rechtvaardigen, en Zijne ooren tot hun geroep. Het aangezicht des Heeren is tegen degenen, die kwaad doen, om hunne gedachtenis van de aarde uit te roeien". De tegenstelling is scherp. Gods goedheid is altijd particulier. Hij keert Zich tegen den goddelooze.

Ps. 36:8: "Hoe dierbaar is Uwe goedertierenheid, o God! dies de menschenkinderen onder de schaduw Uwer vleugelen toevlucht nemen". Zelfs Ds. Zwier zal wel toestemmen, dat hier niet *alle* menschenkinderen bedoeld kunnen zijn. Immers nemen niet allen onder de schaduw van Gods goedertierenheid toevlucht. Indien hij echter geneigd mocht zijn om den tekst in algemeenen zin te verklaren, leze hij slechts hetgeen volgt: "Strek Uwe goedertierenheid uit over degenen, die U kennen, en Uwe gerechtigheid over de oprechten van hart. De voet der hoovaardigen kome niet over mij, en de hand der goddeloozen doe mij niet omzwer-

ven. Aldaar zijn de werkers der ongerechtigheid gevallen; zij zijn nedergestooten, en zullen niet weder opstaan”.

Ik moet hier wel eerst afbreken.

De lezer merkt misschien op, dat dit wel een lange reeks van aanhalingen kan worden uit de Schrift.

Metterdaad.

Maar bedenk in de eerste plaats, dat het ons thans niet om enkele teksten te doen is, maar om de *doorlopende* leer der Schrift. Het moet goed duidelijk worden, dat de Schrift leert, dat Gods goedheid *altijd* particulier is, en dat de goddelooze van deze goedheid Gods geen voorwerp is.

En bedenkt in de tweede plaats, dat wij het tegen Ds. Zwier hebben, die ons beschuldigde van rationalisme, die uit de hoogte en tamelijk laatdunkend ons wilde aanwrijven, dat wij de Schrift verdraaien door onze “ongelukkige menselijke logica”, ofschoon hij zelf meer *praatte* dan Schrift aanhaalde, en ge in al zijne acht en twintig artikelen niet zooveel van de Schrift kunt vinden, als ik in dit eene artikel aanhaalde!

Daarom moet ik hier nog wel een weinig mee voortgaan.

H. H.

As To Books

Utterances of Jesus, by Wm. Dau
Zondervan Publishing House,
Grand Rapids, Mich.
Price \$1.00.

This book of one hundred sixty pages contains a series of addresses or brief sermons on various sayings of Jesus found in the New Testament.

Many of them are quite sound, based on exegesis of the text, to the point and instructive. The author evinces that he is able to understand and explain a text of Scripture correctly.

All the more inexplicable to us is the fact that on p. 99 the author very boldly teaches the error of universal atonement, while no possible interpretation of the utterance of Jesus that is the theme of that particular address could lead him to this Arminian error. Besides, the context certainly should have been sufficient warning to guard the author against such teaching.

No Protestant Reformed man can agree with what the author writes on pp. 59, 60.

Nor do we believe that faith can utterly be destroyed.

Very true is the picture the author draws of the deceitful modern preachers who pretend to preach Christ and do not.

Read with discretion.

H. H.

De Kerk - Het Licht Der Wereld

I.

De Kerk des Heeren kan niet verborgen blijven in het midden dezer wereld. Zij is gelijk eene stad boven op eenen berg, en wordt van alle einden der aarde in haar licht-leven openbaar. Zij is licht, haar leven is licht, haar openbaring is licht, en haar roeping is om alzoo te zijn temidden van de duisternis van een krom en verdraaid geslacht. Daarom is zij dan ook het licht der wereld.

Zij is het eenig licht schijnende te midden van de duisternis. In haar is de Zon der gerechtigheid opgegaan. Eertijds was zij duisternis, maar nu is zij licht in den Heere. Ef. 5:7, 8.

Deze kerke Gods is wezenlijk het lichaam van Christus, haar Hoofd. Eene plante is zij met Hem geworden door den band des geloofs; welke band gelegd wordt door den Heiligen Geest in de wedergeboorte. Daardoor is de kerk geboren uit water en Geest, en is zij wat haar ontstaan en doel betreft hemelsch. Zij is het geestelijk organisme van den Heere uit den hemel.

Zoo beschouwd behooren alleen de uitverkorenen ten eeuwigen leven tot de Kerk. Niet één meer en niet één minder. God kent degenen, die de Zijnen zijn, II Tim. 2:19. Dezen heeft Hij voorgekend en voorveroordeeld tot aanneming tot kinderen door Jezus Christus tot Zichzelven, opdat zij zouden zijn tot roem en prijs van zijne genade. De heerlijkheid van den opersten Kunstenaar en Bouwmeester moet in al haar luister en schoonheid schitteren voor het oog aller schepselen. Want God alleen is groot. Zoo is naar de Schrift kennelijk het doel Gods in Zijn Kerk.

Deze kerk openbaart zich wat de historie betreft als de Ware geloovigen en hun Zaad. De kerk bestaat in het midden van deze wereld van geslacht tot geslacht voort in de lijn van Gods Verbond. Uit natuurlijk-organisch oogpunt is haar leven één met de wereld die in het booze ligt. Doch God heeft alleen eene welbehagen in Zijn kerk. De kerk is de “verkoren kern” te midden van den verworpen bolster van het menselijk geslacht. En alleen in deze “kern” is licht, het licht Gods, en in de “bolster” is alleen de geestelijk-etische duisternis der verdwazing en vervreemding van God.

Dit laatste te belijden is ons heilig voorrecht in deze laatste jaren. Weer mogen we verkondiging en belijden de totale verdorvenheid des menschen, zooals onze Dortsche vaderen, dat zoo fier door de genade Gods mochten doen tegenover de Remonstranten. In Jeruzalem is het licht, het licht der wereld. Buiten haar poorten is de nacht.

Wanneer we handhaven, dat het eigenlijk geslacht Gods bestaat uit de verkoren “kern” bewegen we ons op het standpunt van de Supra-Lapsariers. Op het erve van de Gereformeerde Dogmatiek zijn er wat deze zaak betreft twee beschouwing ontwikkeld. De eene

beschouwing is die der Infra-mannen, de andere die der Supra-voorstanders.

Officieel heeft de Kerk zich op dit stuk nooit uitgesproken. Het is waar, de Dortsche Leerregels, alsmede de Nederlandsche Geloofs-Belijdenis bevatten de Infra voorstelling. Doch daarmee wordt het Supra noch veroordeeld, of ongereformeerd verklaart.

“Onze gereformeerde vaders waren in deze quaestie gedeeld. In Dordrecht gaf dit verschil tusschen Gomarus, Maccovius e.a. eenerzijds (Supra) en Walaëus, Polyander e.a. anderzijds (Infra).

“Nu nog wordt wel eens voorgesteld alsof Gomarus' denkbeeld te Dordt was veroordeeld. Dit is geheel en al onjuist. Beide professoren hebben hun gevoelen geformuleerd ingedeeld. In alles waren ze eenstemmig, maar verschillend alleen in de beschouwing van het object van verkiezing. De synode nam noch de formule van den een, noch die van den ander over, maar hechtte haar zegel aan een onbeslissende formule, en deze formule is samen door Gomarus en Walaëus onteekend; wel een bewijs, dat de bovengenoemde voorstelling, die men dikwijls van het verloop der zaak geeft, valsch is. De synode heeft dus het Supra-lapsarianisme niet veroordeeld, maar was van oordeel, dat dit punt niet was uit te maken.” Dictaten Dogmatiek, Locus de Ecclesia, Pagina 39, Dr. A. Kuyper.

Wat precies dat onderscheid is tusschen de Infra- en Supra voorstelling geeft voornoemd werk van Dr. A. Kuyper kort en zakelijk weer als volgt:

“Hieruit vloeit voort, dat de kerk is de saamvergadering der ten leven verkorenen als ook, dat de omvang der kerk en de keur van haar (leden) in volstreken zin bepaald is door de uitverkiezing. Dit nu ontsluit de mogelijkheid van tweerlei beschouwing, en wel:

1. of, dat men zegt: het eigenlijk genus humanum (menschelijk geslacht G. L.) is het Adamitisch geslacht, en hiervan wordt de kerk geconcentreerd tot eene fijner organisme in de ecclesia, terwijl de uitverkiezing dat fijner deel uit het geheel afzondert;

2. of wel, dat men zegt: het eigenlijk genus humanum is de kerk, maar in Adam werd dit geschapen als een parel, die nog in de schelp inzate, als een vrucht, omsloten door een grover bolster, en eerst na uitlichting van den parel uit de schelp en na afwerping van den bolster, blijkt in de vrucht, hoe naar eisch der verkiezing het eigenlijk genus humanum bestaat.” Idem Pagina 32.

De laatste dezer twee voorstellingen is de Supra voorstelling zooals wij die boven reeds afschreven. In verband met dit laatste willen we een opmerking maken. We willen het voorkomen dat de indruk gegeven zou worden dat de Kerk organisch-natuurlijk uit den wortel van de eersten Adam zou zijn voortgekomen. De kerk is niet eene ontwikkeling van potentieën in Adam. Zij is in haar oorsprong niet uit den eersten Adam, maar enkel en alleen uit den tweeden Adam. God voert

zijn verkiezingswerk uit in Christus, door *het Wonder van Zijne genade*. De kerk is niet aardsch, maar hemensch. Het is dan ook de eene nieuwe mensch, in een lichaam met God verzoend zijnde, die uit de bolster van het menschelijke geslacht, als het eigenlijk geslacht Gods te voorschijn komt. Ef. 2:15, 16.

Deze verkoren kerk Gods, het eigenlijk geslacht, is het Licht der Wereld. God heeft eeuwiglijk gewild dat de gansche wereld onder de heerschappij van Zijn kerk in Christus *het Licht* zou zijn. Heel de wereld moet in dit Geestelijk-Hemelsch organisme als een bewust geheel Hem dienen, zich naar Hem toe keeren.

En wat we nu willen zien is, hoe het naar Goddelijke wijsheid vaststaat, dat het eigenlijke menschelijke geslacht het licht is der wereld.

Hier komen we te staan voor allerlei vragen. Wat is de wereld? Wat is licht? Licht der wereld? Hoe kan de kerk dit licht der wereld zijn? Waarom kan zij alleen dit zijn? Op deze en dergelijke vragen willen we pogen een antwoord te geven.

Allereerst willen we opmerken, dat de schepping van de “wereld” en het formeeren van het “licht” in zeer nauw verband met elkander staan. Het is van belang dat we dit zien. Ook is er een zeer nauw verband tusschen het scheppen van het “licht” en het tot aanzijn roepen van het “leven” der schepselen. Gen. 1:3; Joh. 1:1-4.

“Licht” in het Hebreeuwsch (oor) komt van een werkwoord dat in hipdika betekent: te doen schijnen glorieus doen zijn, heerlijk zijn. Licht is heerlijkheid. Zoo zegt de Schrift ons van God: Die alleen onsterfelijkheid heeft, die een ontoegankelijk *licht* bewoont, denwelke geen mensch gezien heeft, noch zien kan, welke zij eer en eeuwige kracht. I Tim. 6:16.

Het inwendig wezen van licht is beweging. In geestelijken zin is licht de beweging van geheel den mensch op God. Het is het zoeken van God, een gemeenschap hebben met Hem. Licht is daarom het leven der vriendschap. I John 1:5-7.

Intusschen moeten we niet vergeten, dat de Heilige Schrift in meer dan eenen zin spreekt van licht.

Allereerst spreekt zij van het *physisch* licht, dat door het firmament des hemels schittert, uit de licht centra, Zon en Maan. Dit licht schiep God. Hij riep het te voorschijn op Zijn machtwoord uit de oerduisternis. God zeide: Er zij licht, en er was licht. Gen. 1:3. In dit licht zit leven. Het is de beweging der stof. In de oer-duisternis is de dood, onstentenis van alle leven en beweging. Het licht is de noodzakelijke voorwaarde voor alle physisch leven. Van daar dat God “het licht” schept op den eersten dag. Alleen in dit licht kunnen de planten leven. Het is dan ook de verhouding van het licht tot de aarde dat de temperatuur bepaald, de seizoenen en tijden, en wat dies meer zij regelt. Ook de dieren kunnen alleen leven in dit physisch licht. En niet het minst is de mensch als physisch-aardsch schepsel afhankelijk van het licht

Denk slechts, hoe in streken waar veel zonlicht is, de gezondheids-toestand van den mensch op veel hooger peil staat, dan in koude donkere plaatsen. Dit is niet bij toeval. Er bestaat een oorzakelijk verband tusschen het licht der Zon en de gezondheid.

Op dit licht der schepping is het oog des menschen aangelegd. "De kaars des lichaams is het oog". Door het oog staat de mensch in levens contact met het licht, en met heel de physische licht-wereld. Want het licht beweegt zich van de schepselen tot het oog van den mensch. Zoo ver ons gezichts-kring is, zoo ver brengt het licht de voorwerpen naar het oog. Denk hier slechts aan de "Camera". Hier ziet ge vooral de wonder-functie van het licht.

Verder is er ook het licht der *rede*. Dit heeft de mensch krachtens de verlichtende werking van de goddelijke Logos in elk redelijk-zedelijk schepsel. Zoo lezen we in de Prolog van Johannes "Dit was het waarachtig licht, hetwelk verlicht een iegelijk mensch komende in de wereld". Dit is het licht, het redelijk vermogen om het verband der dingen te zien, en om de gedachten Gods na te denken. Dit licht der rede in den mensch heeft zijn oorzaak in 's menschen geschapen zijn naar het beeld Gods.

De gevallen mensch heeft hiervan slechts zeer weinig overgehouden. Door een lang proces van inspanning, arbeid en bepeining, benaderen we de idee der dingen, en vatten we hun onderling verband. Bij Adam was dit niet zoo. Hij zag spontaan het verband der dingen, en las het wezen der dingen in hunne verschijning. Toen God de dieren tot hem bracht, las Adam het wezen van de dieren in hunne verschijning. Wat hij een bepaald dier noemde, dat was de naam er van. En het is juist in dit licht *der rede*, dat we het duidelijk onderscheid zien tusschen de mensch en het dier. Het dier heeft, wat men gewoonlijk noemt "instinct". En precies waarin dit "instinct" van het dier bestaat wordt ons dan niet vermeld. Het komt ons voor dat het beter is en ook meer-zeggend om te spreken van het "licht" dat in het dier is. Dit licht is niet redelijk, maar physisch-psychisch. Het dier heeft geheugen, vrees, trouw, liefde, toewijding. Dit vindt ge niet in de plant. Het is dan ook wel duidelijk, dat het dier iets heeft, dat de plant mist, en dat het dier weer mist wat de mensch heeft. Het geestelijk-redelijk licht ontbreekt bij het dier.

Eindelijk spreekt de Schrift ook van licht in geestelijk-etischen zin. Licht is dan het inbegrip van alle geestelijke volmaaktheid. Zoo lezen we van licht in I Joh. 1:5, "God is een licht, en er is gansch geene duisternis in Hem". Tegenover dit licht staat de duisternis als zinnebeeldig van de onvolmaaktheid der zonde. Wie in de duisternis wandelt, wandelt in de ongerechtigheid en ligt in den dood. Wie in het licht wandelt heeft gemeenschap met God en met zijnen broeder.

Adam bezat in den staat der rechtheid al dit licht. En het physisch licht is de wereld, én het redelijk

licht des verstands, én het geestelijk licht des harten, waardoor hij tot God ging. En in dit licht was hij bezitter van het leven.

Doch dit licht was niet het licht, dat nu schijnt in de kerk. Het was het licht van de Logos in de schepping. Adam werd verlicht, en ontving het leven uit den nietvleeschgeworden Logos. Zoo staat het duidelijk in Joh. 1:1-4, "In den beginne was het Woord, en het Woord (de Logos) was bij God, en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door hetzelfde gemaakt, en zonder hetzelfde is geen ding gemaakt, dat gemaakt is. In hetzelfde was het leven, en het leven was *het licht* der menschen".

Het is in de eerste plaats wel duidelijk, dat het *licht* der menschen het leven is, dat voort-komt uit de Logos, het Woord waardoor alle dingen gemaakt zijn. Adam ontving dus zijn leven en zijn licht, in organisch verband met de andere schepselen uit de Logos. Al dit "licht" der andere schepselen woonde ook in Adam, en spelde voor hem het leven. En als beelddrager Gods vertolkte hij dat licht als Gods knecht.

Daarom ook, omdat Adam uit den Logos, door het medium der schepping, met name, de *aardsche* schepping het licht ontving, was dit licht aardsch. Het was niet hemelsch. Al het licht der aardsche schepping trok in Adam saam, en bewoog aldus uit de schepping door Adam op God. Zoo keerde Gods licht in lof en aanbidding terug tot God in Adam.

Als straks het Woord, de Logos vleesch is geworden, als de persoon des Zoons zich vereenigd heeft met onze natuur, dan zal het licht op geheel ander wijze in den mensch wonen. Dan op veel hooger, heerlijker en intiemer wijze.

Doch daarover willen we in een afzonderlijk artikel schrijven.

G. C. L.

IN MEMORIAM

Heden overleed, in de hope des eeuwigen levens, onze innig geliefde Man en zorgdragende Vader,

ROELF OOSTERHOF

in den ouderdom van ruim 58 jaar, eerder wedenaar van ANTJE DE VRIES.

BOERAKKER, 26 October, 1938

G. Oosterhof—Damstra
Rienk
Lamina

Mr. and Mrs. R. Schaafsma—
Grand Rapids, Mich.

De Triomf Der Liefde

O als men ons maar lieflijk toeknipt en genadiglijk toelacht, als men ons gunstig gezind is en het laat blijken door goede daden en woorden, dan is het zoo gemakkelijk om den naaste te minnen. Als men ons de haren uit 't gezicht strijkt en zegt: "Aap, wat heb je een mooie jongen!", dan zegenen we de vleiers. Doch Jezus zegt: "Indien gij liefhebt die u liefhebben, wat loon hebt gij? Doen ook de tollenaars niet hetzelfde?" Ja, de wereldsche menschen doen ook hetzelfde. Men geeft zelfs zijn leven voor zijn vriend, zijn liefhebbers, zijn vaderland. Doch daarvoor is geen loon.

Neen, Jezus vraagt van U en mij, dat we onze vijanden zullen beminnen, zullen zegenen die ons vervloeken, weldoen dengenen die ons haten en bidden voor degenen die ons vervolgen en ons geweld aandoen.

Of zooals Paulus zegt in Romeinen 12:14-16a: "Zegent ze die u vervolgen: zegent en vervloekt niet. Verblijdt u met de blijden, en weent met de weenenden. Weest eensgezind onder elkander."

Dat te doen is *contra naturam*.

We doen veel liever iets anders.

We zijn van nature geneigd om God en onzen naaste te haten. En die neiging uit zich in vloeken en vervloeken.

Dat is de neiging van den onwedergeborenen en dat is ook de neiging van den Christen, voorzover hij leeft uit het oude, vleeschelijke beginsel der zonde.

Zoo vervloeken wij.

De vloek staat tegenover den zegen.

De zegen is dat alle dingen ons medewerken ten goede. Zoo is Gods zegen over Zijn volk. Alle dingen, ten allen tijde, voor tijd en eeuwigheid werken hun mede ten goede. En dat doet God door een vriendelijk, goed Woord te spreken. Een woord dat altijd van kracht is. Al is het ook, dat wij het pas leeren verstaan langs paden die met onze tranen, indien niet enger, gedrenkt zijn.

De vloek is ook een woord van God. Als God vloekt dan werkt alles ten kwade. Als God in den hemel vloekt dan gedijt alles ten kwade voor het schepsel dat gevloekt wordt. En terwijl de zegen ten goede, dat wil zeggen, tot God werkt, zoodat zulk een gebenedijde mensch al dichter voor Gods gunstrijk aangezicht komt te staan, werkt de vloek zoo, dat zulk een gevloekt mensch al verder en verder van God af komt te staan.

Nu is vervloeken nog erger.

Dat vreeselijke woord wil zeggen, dat men zóó ver van het goede afgeworpen is, dat men er mee weg is. En dan niet vernietigd, doch weg van God *in absoluto*, zooals Hij het Hoogste Goed is. Dat is hetzelfde als het Schriftuurlijke spreken van de buitenste duisternis. Dan is men in de plaats waar men verdoemd, vervloekt is. In die plaats vergaat men, daar ver-

wordt men, daar wordt men overgegeven aan de *vertwijfeling*.

Nu zegent de mensch en vervloekt de mensch.

Dat wil zeggen, de mensch spreekt ook een goed woord uit over zijn naaste doch hij spreekt ook somwijlen een kwaad woord uit over zijn naaste. En het maakt voor God geen verschil of dat kwade woord er uit komt en gehoord wordt dan wel of ge het woord terughoudt doch in gedachten verwenscht.

De mensch mag, echter, wel zegenen maar niet vervloeken.

Het vloeken en vervloeken heeft God voor Zich behouden. Daarom lezen we: "Maar Michael de Archangel, toen hij met den duivel twistte, en handelde van het lichaam van Mozes, durfde geen oordeel van lastering tegen hem inbrengen, maar zeide: De Heere bestraffe u." Daarom vloekt Paulus wel, maar op last en door de kracht van den Heilige Geest. En kunnen we het verstaan, dat de Engel des Heeren Meroz vloekt en het geheele heir van Jehovah oproept om op last van Hem hare inwoners geduriglijk te vloeken. Het is een Goddelijk werk. Dat is duidelijk, want het is ten slotte God die de ongelukkige, verworpen menschen en duivelen zal wegwerpen in de buitenste duisternis. Dat vermogen wij niet.

Maar we mogen wel zegenen. We mogen zeggen en denken ten voordeele van onzen naaste: Het ga U goed! Dat wil zeggen: Moge het zoo met U gaan, dat ge God tegemoet gevoerd worde! Dat is lieflijk. Zulk zegenend spreken vindt ge schoon uitgedrukt in het Fransche: *Adieu!* Hetwelk letterlijk beteekent: Aan God (bevolen)! Of ook wel in het Engelsche: Good-bye! Hetwelk naar sommige geleerden een corruptie is van: God be with you!

Nu is het onze neiging om niet te zegenen maar om te vloeken. Letterlijk doet de mensch dat duizendmalen als hij in alle talen het openlijk uitspreekt dat zijn naaste door God verdoemd mag worden of ook wel door het hem na te roepen: Go to hell! Dat is dan het uiterste van des menschen vloeken.

Nu zeggen alle menschen dat niet zoo rauwelings. De meeste schrikken hier misschien van terug. Evenwel zijn alle menschen op weg naar dat einde, waar men den naaste vervloekt wil zien door God. Het einde van de haat.

En vraagt ge mij dan: Wat is de oorzaak van zulk vreeselijk vloeken? dan is het antwoord: veel en velerlei. Soms wordt dit vervloeken veroorzaakt door kwaad dat ons door den naaste aangedaan wordt in woord en werk of beide. Soms is het alleen maar de gedachte, dat iemand ons kwaadgezind is. Men verdenkt iemand van kwaad in den zin te hebben tegen ons en dan vervloeken we hem al vast maar. Soms vervloeken we iemand zonder oorzaak, louter uit boosaardigheid. Een persoon bevalt ons niet, Hij valt niet in den smaak. Zijn bloote aanwezigheid is ons een last, we mogen hem niet zien. Bij den eersten blik roept zulk eenen al onze

antipathie wakker en beginnen we hem te verwerpen. Soms is het nog erger. Dan vervloeken we iemand omdat hij rechtvaardig is. De Heilige Schrift zegt dat van Kain. Hij sloeg zijn broeder Abel dood, omdat Abel's werken rechtvaardig waren en zijn eigen werken onrechtvaardig. Dit laatste is de gruwelijkste soort van vervloeking en verraaft haar duivelsche oorsprong. Dan doen we net het tegenovergestelde van wat God doet. Hij beloont den rechtvaardige en drukt hem aan Zijn Goddelijke hart. Doch wij vervloeken zulk eenen om dezelfde reden. En spreken het uit. De rechtvaardige is waard om tot in alle eeuwigheid verdoemd, van God verwijderd te worden. En dan zegt God: Wee hen die het goede kwaad heeten en het kwade goed! Dat laatste is de vreeselijkste soort, en is voltrokken aan Jezus: ze hebben den Zoon Gods vertreden en het Bloed des Nieuwen Testaments onrein geacht.

Ook moeten we niet te gauw klaar zijn en zeggen: Dat geldt wel de goddeloozen, doch wordt niet gevonden in de kerk. Laat maar eens Uw broeder voortgetrokken worden vanwege zijn wondere deugden die in 't oog liepen. Men stemde hem voor ouderling met overgrote meerderheid van stemmen, terwijl gij een luttel getal stemmen op Uw naam vereenigd zag of misschien niet eens in aanmerking kwaamt om op het tal gezet te worden. Herinnert ge U toen nog die wrevel die zoo maar opkwam in Uw hart? Dat is het begin van de broedermoord. In Uw tegenwoordigheid wordt iemand om zijn deugden hemelhoog geprezen, terwijl niemand er aan dacht om ook eens iets lieflijks van U te zeggen. En wat was het gevolg? Ach, laat ons ons harte kennen en. . . weenen over de gruwelen die er soms wonen.

De Heilige Geest zegt het niet tegen de verworpenen, doch tegen de gemeente van Rome: *Vervloekt niet!* Zou de Heilige Geest dat tegen hen en tegen ons zeggen als er geen gevaar voor bestond? Immers neen.

Wat dan?

Ge moet zegenen. Ge moet zegenen ten allen tijde. Als men U toelacht en ook als men U vervolgt.

En met die vervolging heeft Paulus niet allereerst het oog op de wereld die ook ons vervolgt, doch heeft hij het oog op de vervolging der broederen die er geschiedt in de gemeente. Want naar Jakobus' woord gebeurt het soms dat men op elkaar verbitterd is, zodat hij waarschuwen moet:

“Ziet toe dat gij van elkaar niet verteerd wordt!”

Als men U kwalijk gezind is in de gemeente; als ge merken kunt, dat het getal dergenen die kwalijk van U spreken toeneemt. Als ge het moet aanzien, dat men een ring om U toetrekt, die U nijdig gezind worden en straks leelijke woorden van U of tegen U spreken: dan moet ge aan 't zegenen. Dan moet ge tegen die kwaaddoeners in de gemeente zeggen: De Heere zegene U en behoeve U! De Heere doe Zijn

aangzicht over U lichten en zij U genadig! De Heere verheffe Zijn aanschijn over U en geve U vrede!

Waarom moet Ik zoo wonderlijk handelen?

Och, daar zijn vele redenen. Laat ons eens zien.

Ge moet zegenen en niet vloeken, omdat vloeken een gat in Uw hart slaat en omdat het zegenen Uw wonden heelt. Genade geneest.

Ge moet den vloekenden broeder zegenen, want ge hebt hem zoo hartstochtelijk lief. Hij vloekt nu wel, doch straks gaat ge Uw stem paren met zijn stem in den hemel, daarboven bij God.

Ge moet zegenen want daar heeft de broeder de grootste behoefte aan. Want als God met U dien broeder zegent, dat wil zeggen, als Uw biddend zegenen verhoord wordt, dan zal God hem behoeden, genadig zijn en vrede geven. Dat wil zeggen, dan zal die vloekende en U vervolgende broeder tot U komen en bekennen dat God U liefheeft en dat hijzelf gruwelijk zondigde. Ik zou U willen smeeke om hem te zegenen, want er is niets wat hij meer behoeft dan den zegen.

Ge moet zegenen want dat is lieflijk. Als men U vervolgt en gij zegt De Heere zegene U en behoeve U! dan beginnen de Engelen Gods in den hemel te zingen van verrukking. 't Is dan ook zoo lieflijk en schoon. Gaat met mij naar het oude Jeruzalem. Neen niet naar Golgotha, want ge zoudt soms zeggen: Ja, ik kan het verstaan dat Jezus zegende die Hem vervolgden, doch Hij was de God-mensch. Neen, ditmaal niet naar Golgotha doch wel ter stede uit. Naar gindsche joelende en schreeuwende groep Farizeën en Schriftgeleerden. Och, arme! In hun midden kromt zich een man. Hoe gruwelijk! De steenen bonzen op hem neer en stuiten van hem af, vele kneuzingen en scheuren achterlatend. Het bloed vloeit. En terwijl zijn lichaam zich kromt in de smart, komt er nog een laatste zinsnede uit zijn gemarteld hart: Heere, reken hun deze zonde niet toe! En als hij dat gezegd had, ontsliep hij. Dat was de zegenende Stefanus.

Daarom zegent ze die U vervolgen. Want het is lieflijk. Het is Goddelijk. Zoo deende zijt ge een kind van God. Dat deed Hij, doet Hij en zal Hij doen, totdat al Gods kinderen lieflijk zijn en samen het Deugdenbeeld vertoonen.

Vloeken is leelijk. Zegenen is schoon. Het zijn glanzen die hun corsprong hebben in den hemel.

Gaat nu maar naar Golgotha. Want daar is de kracht voor zulk een gezenden arbeid. Als Jezus een gestalte in U mag hebben, door Zijn genade over U, zult ge het doen.

Want nademaal we van nature tot alle deze dingen onbekwaam zijn, zoo laat ons Zijnen heiligen Naam aldus aanroepen: Och, geef ons toch genade!

Dan behaalt de liefde haar edelste triomfen!

G. V.

Ingezonden

Mijnheer de Redacteur:—

Mag ik s.v.p. een klein plaatsje in "The Standard Bearer" voor onderstaande? Bij voorbaat mijn dank.

Om onnoodige verwarring te voorkomen, zou ik gaarne eenige opheldering willen hebben aangaande de tegenstrijdige uitlatingen van Ds. Zwier in "*De Wachter*" van den 5den Juli, 1938 en van Ds. H. J. Kuiper in "*The Banner*" van Nov. 3, 1938. Beide Leeraars schrijven over een eventueel bezoek van Prof. Dr. K. Schilder.

In verband met de artikelen die Ds. Zwier over "Gods Algemeene Goedheid" in "*De Wachter*" heeft geschreven, haal ik het volgende aan, "*De Wachter*", Juli 5, 1938: "Dan zal het ons spoedig duidelijk worden, dat de Gereformeerde Kerken in Nederland gerust Dr. Greydanus en zijn collega, Dr. Schilder, die de genoemde lezing met instemming in "*De Reformatie*" opnam, naar onze Synode kunnen afvaardigen, zonder eenig gevaar, dat zij wegens afwijking in de leer bij ons niet welkom zouden zijn. "*The Standard Bearer*" was zoo vriendelijk deze Nederlandsche broeders te waarschuwen, dat zij door ons "uitgeworpen" zouden worden! Maar wij geven hun de verzekering, dat zij bij ons volkomen veilig zouden zijn."

En nu een paar aanhalingen van Ds. H. J. Kuiper uit "*The Banner*". Na eerst de bekwaamheden van Dr. Schilder in warme bewoordingen te hebben geuit, verandert de toon van blijdschap gaandeweg, tot op 't laatst Ds. Kuiper schrijft: "We are confident that not one of our consistories or institutions, knowing the facts as stated above, would invite Dr. Schilder to make the kind of a visit which he is contemplating. We are not finding fault with those who have made arrangements for his coming. We are sure they have nothing but the best of intentions and that they have not thought of possible serious complications. It seems to us (and to others also) that a reconsideration of the entire matter would be best for all concerned."

De opmerkelijke lezers van beide bladen zullen wel hebben opgemerkt, dat tusschen beide Leeraars meeningsverschil bestaat tusschen, of liever, over de zienswijze die de Kamper professoren zijn toegedaan over de leer der algemeene genade. De eene Ds. heet Dr. Schilder bij een eventueel bezoek hartelijk welkom, omreden hij het volkomen met hem eens is. En de andere Ds. zegt heel vriendelijk: Blijf als 't U belieft maar thuis! Denken de beide Leeraars zelf ook niet, om alle verwarring onder ons Gereformeerde volk te voorkomen, dat ze zich beiden aangaande hun gevoelens meer pertinent uitdrukken moesten? Zoo het nu staat geeft Ds. Zwier aan zijn lezers den indruk, dat hij het volkomen met de Kamper professoren eens is. En Ds. Kuiper geeft juist een tegenovergestelden indruk, omreden hij het niet gewenscht acht om Dr. Schilder

voor ons te laten optreden. Volgens Ds. Kuiper zal bij het optreden van Dr. Schilder de leer der algemeene genade in het gedrang komen, en daarom acht hij het beter, en anderen met hem, om Dr. Schilder toe te roepen: Blijf thuis, s.v.p.! En Ds. Zwier zegt: Kom over; U is hartelijk welkom! Moeten we daaruit opmaken, dat Ds. Zwier ook al aan de leer der algemeene genade begint te tornen? Of heeft Ds. Kuiper de Kamper Professoren beter begrepen? De beide leiders, Zwier en Kuiper, zullen nu wel gevoelen, dat hier iets niet in den haak is. Na '24 is volgens Synodaal besluit den leiders opgedragen de leer der algemeene genade meer uit te werken, 't welk nooit is geschied; en waar Ds. Zwier in zijn artikelen ook op gewezen heeft. En nu we in de gelegenheid zijn, een bekwame Professor daarover te hooren, namelijk over die ontwikkeling, wordt beleefd, doch dringend, geadviseerd: "Als 't U blijft, nu niet!" Daar hapert iets aan. Wanneer in deze kwestie de leiders op twee gedachten hinken, heeft de geschiedenis geleerd, wat er van 't volk terecht komt.

We vertrouwen dan ook, dat door middel van hunne bladen, de beide Leeraars deze zaak nader zullen uitwerken, en oplossen, want het gaat toch niet aan, dat we een bekwamen Docter, om zekere afwijkende gevoelens, niet in ons midden zouden verlangen.

Hoogachtend,

J. R. Vander Wal.
Redlands, California.

CURATORIUM MEETING

The Curatorium of our Theological School will meet D. V. Tuesday, 2:00 P. M. January 10, in the Fuller Ave., Church Building.

Rev. M. Gritters Vice-Sec'y.

BEKENDMAKING

Classis-vergadering staat, D. V. te worden gehouden Woensdag, Jan. 11, 1939, negen uur in den voormiddag in de Eerste Prot. Ger. Kerk te Grand Rapids, Mich.

M. Vander Vennen, S. C.

DR. K. SCHILDER

gaat D. V. Woensdag avond, February 8, spreken over de "Algemeene Genade" in de Eerste Protestantische Gereformeerde Kerk te Grand Rapids.

Our Christian Calling In Civic Affairs

Into this form my subject has at last evolved. When the "Church News" announced the subject the first time it read: "Should we use our Christian Influence in Civic Affairs?" This was too vague. Certainly, we must always use our Christian influence, in all affairs, also in civic affairs. Formulated thus, the subject does not demand an answer to the question: In how far, in which way, to what extent should we use our influence in civic affairs? Therefore the subject was altered to cover that phase also and then the wording became: "In How Far Should We Use Our Christian Influence in Civic Affairs?" This was the more specific idea of the board of our League, which fathered the topic now under discussion. For reasons of conciseness and positiveness I prefer the wording: "Our Christian Calling in Civic Affairs". Notice, our question deals with *civic affairs*, and, our calling, our specifically *Christian calling* with respect to these. Hence, the question tonight is not: what *may* we do for our own satisfaction sake?, but: what *must* we do for God's sake?

Even so I could wish two things. First, that the subject were still more definite. Only when one begins to work out a certain subject does one commence to realize what a multitude of implications may be involved in such a subject. Our subject as it stands is as broad as life itself. I could wish too, that I could furnish a more definite answer. At any rate, I most certainly do not present my answer as a final solution to the problem. I am grateful, that the issue, though interesting enough, though touching matters that are of fundamental import in themselves, is as such not a vital one. After it is reduced to what is actually intended, I have left a matter that leaves me quite unconcerned.

What does the term "Civic Affairs", as we use it tonight, imply?

As such it is a very broad term. "Civic" means: that which relates to our duties as citizens in general; that which pertains to our specific community in particular. "Affairs" is defined by Webster as "that which is done, or is to be done; business". "Civic Affairs" as such implies all the business of the community, all that is to be done as citizen. It includes all things that lie in the sphere of civics, whether good or bad.

Tonight, however, we use the term in a more restricted sense.

First, we are thinking of our own *community*; the village wherein we are living, the specific part of the city wherein we have our home, or at the best the city wherein we reside. We are speaking tonight of our calling with respect to things round about us.

Secondly, we are thinking particularly of communi-

ty evils. Many other things implied by the expression "Civic Affairs" as such are eliminated from our discussion. It is certain evils we are thinking of, either actually existant or threatening.

And even with respect to these our subject is restricted. We are not discussing all kinds of social and economic problems. Precisely which evils we have in mind can best be illustrated by means of some concrete examples.

Not long ago a community dance was contemplated in the little town of Hull, Iowa, where one of our Prot. Ref. churches is located. Whether the dance was actually held I cannot say, neither is this question of material importance. Now modern dancing is inherently corrupt. It is shameful, sensual, sexual, carnal to the extreme. All that shuffling and shimmying and swaying of the bodies of men and women in most intimate contact with one another can be rooted in nothing but shameless sexuality and can lead to nought but forbidden acts. Modern dancing is admittedly adulterous in character; a modern, refined, subtle form of heathendom. When the church condemns without reservation the modern dance it is certainly taking the only possible stand. Such a dance was contemplated in Hull, apparently a generally churchy, even Reformed community; a community, too, where the combined efforts of all the churches might have prevented it altogether. Question: what should God's people have done in this situation? What should our people have done? What, if any, was their Christian calling?

In Sioux Center I and my consistory were confronted with three similar cases. At one time there was a skating rink in town that remained open until the wee hours of every Sunday morning. Many of the young people of Sioux Center patronized this amusement place, failed to come home until early Sunday morning, and as a result began to neglect the morning services. In this, by the way, our congregation was not affected. This is, of course, a violation of the fourth commandment. At another time an oil station attendant began to do business on the Lord's Day. In Sioux Center all places of business are closed on Sunday. This man, however, began to keep his place of business open Sundays and thereby undeniably violated God's command with respect to the Sabbath. The third case was that of a proposed theatre in Sioux Center. Until then, and I might add, until now there has been no theatre or picture show in the town of Sioux Center. The council, however, received the request of a party who desired licence to start one, well convinced, and correctly so, that even though the town had never been contaminated with a movie house, a fortune awaited one who could succeed in getting licence from the city council to promote a theatre. The fact was and is, that the Reformed people of Sioux Center travelled in hordes to other towns to obtain that which could not be had in Sioux Center. This shows

at once how essential it was to keep the movie out of Sioux Center! Or wasn't it essential? Question: what should God's people in Sioux Center have done? What was our calling? Our specifically Christian, reformed calling?

In Grand Rapids, but a very short time ago, the matter of closing all grocery stores and meat markets on Sunday was put to a general vote. Question: what was our Christian calling, notice, our positively Christian calling, in this issue.

These examples may serve better than a flood of words to illustrate which civic evils we are discussing tonight. To these I might add a few other possibilities. There is the evil of swearing and cursing in the community. A proposed theatre in the immediate vicinity of our home or church might come to a vote at some time or other. Think of all the lewd, obscene literature sold in your neighborhood drug stores and other places. Certainly, in all these cases there are grievous sins committed against God Almighty. Question: what is our Christian calling over against all these evils?

One more limitation of the subject. We are thinking now of such and similar evils that have actually become *civic affairs*. We are not at this time discussing the question: in how far must we personally commence action against these evils? although I do not understand how we can escape this element if there is any calling at all. Must we wait for others to bring these matters to our doors? Must we not go out and meet the issues ourselves? If we have the calling of keeping the community outwardly clean from outstanding evils, we must go out to battle ourselves. Nevertheless, we limit ourselves tonight to evils that actually confront us as civic affairs. This is possible, e.g., in two ways. It may be that Christian churches or groups come to us and ask our cooperation in rooting out certain community evils. It may also be that the polls present the opportunity to aid in purging the community of certain existing abominations or in keeping others from getting a foothold. Thus the dance issue was put before our people in Hull. Their cooperation was requested to keep the dance from taking place at all. Thus the theatre issue was brought to our door in Sioux Center. A mass meeting was called to prepare the people for the vote. Later an actual vote was taken. Thus the matter of the oil station attendant who desired to do business on Sunday was placed before us. The ministers of the churches formulated a protest and petition to the council. I was asked to sign the document. Here in Grand Rapids the matter of Sunday closing was made an issue for all the citizens of our city to decide. In all these cases the question was put to us to decide. We had to act for or against; or actually not act at all. Whatever we did we had to do deliberately. A definite answer had to be given.

Overagainst these and similar issues we stood and stand as Christians. As Christians, elected from all

eternity to be a peculiar people unto God; regenerated unto a lively hope and thus granted the new life of the risen Lord; converted by the grace of God and thus called out of darkness into God's light to show forth the praises of our covenant God. Separated we are, from eternity and spiritually, from the world unto God's covenant. Christians we are, however, in the midst of the world, also of these evils round about us. God does not at once take His own out of the world unto Himself. He leaves us in the world to fight the battle of light in the midst of the darkness of this present world.

Question: In respect to such evils as mentioned and illustrated above, what is the specifically Christian calling of these Christians. What was Hull's calling with respect to that dance; Sioux Center's calling with respect to the questions that confronted them; our calling in the case of Sunday closing?

There is an essential difference with respect to this question between the magistrate and the ordinary Christian citizen. The magistrate has a specific calling in his own domain. He bears the sword, the sword of earthy power and authority. With that sword he must enforce the law. In his own domain he has also the calling of enforcing the law of God, not only the second table but also the first. Standing in God's place, with God's sword in the hand, the magistrate may not tolerate the adulterous modern dance in the sphere over which he is set to rule. He may not suffer the Sabbath to be desecrated in a thousand ways. Public swearing is a thing that may not be permitted by those in authority, nor may they allow obscene literature to be sold on every corner to the destruction of those over whom they have the rule. The magistrate must maintain law and order in his own domain and in harmony with his calling as magistrate. Nor may he transfer that responsibility to another, whether that other be a mere individual or the entire citizenry. Referendums are in order, but not referendums on matters that are inherently sinful. Such things may not be put to the vote, but should be acted upon directly by the magistracy in harmony with its God imposed responsibility and calling. However, we are not speaking primarily of those in places of authority, but of the ordinary Christian citizen, of the church, of you and me.

That we have a calling in all things is certain enough. In the most general sense of the word our calling is to reveal ourselves as children of the light. We have been called to be God's peculiar people in the midst of the world. That calling brings with it the task of manifesting ourselves at every occasion and opportunity as such. We must live the life of our Lord Jesus Christ and at all times be governed by the law of the Spirit of life. We must be God's friends in all stations and sphere of life, in home and office

and factory, as parents and children, as husbands and wives, as teachers vs. their pupils, as employers and employees, as members of the church and as citizens. We must reveal the glory of God, confess His Name and practice His will and law in the midst of the world. To maintain and guard and defend and propagate the truth, in theory and life, is certainly the inextinguishable calling of the child of God in the world.

More specifically our calling as Christians is a spiritual one.

The battle which we must fight is a spiritual battle. The struggle to which the Christian is called of God is not an outward, earthy one. It is not to banish dancing by outward force, neither to prevent oil stations and grocery stores from doing business on Sunday, nor to keep theatres from appearing in our communities, or even to sweep all obscene literature from magazine stands and drug store counters. The battle of the Christian is a battle against sin and for righteousness. As such our battle is against the *sin* that manifests itself in dancing, the *sin* of desecrating the Sabbath, the *sin* of running and attending theatres, the *sin* of selling and desiring for enjoyment lewd literature. That does not mean that our battle is not against all these manifestations (theatres, open gas stations, etc.) of sin, but it does mean that we seek to destroy these by seeking to root out the sins that cause the manifestation. Certainly, the mere outward restraining of the manifestation does not yet give the victory over sin. This latter is the Christian's desire and purpose, and this battle is not an earthy, outward one, but very definitely a spiritual one. Our calling is not to eliminate the symptoms of the disease only; we must fight against the disease itself. If the latter is conquered the symptoms will also disappear. If only the outward symptoms are forcibly suppressed we have nothing but a sham victory. In reality we have gained nothing at all. Would you be surprised if a physician expressed himself as being rather indifferent toward removing certain symptoms without getting at the disease itself? Would you criticize a doctor for saying: it is not my business to be concerned by mere symptoms; my task is to conquer the cause of the evil? For example, we are not concerned about a dance, we are concerned about sinful dancing and the lust for it. Conquer the latter, and the former will take care of itself. Suppress the former and you have not touched the latter. We are not concerned about an open gas station on Sunday, but rather about desecration of the Lord's Day. Root out the latter, and the gas station will automatically close. And do not deceive yourself into thinking that outward suppression of Sunday labor in any way promotes Sabbath observance. I do fear that questions such as we have tonight too often arise with those that do think that outward restraint can work genuine righteousness more or less. Our battle is against sin, and only in this way

against the manifestations of sin, and this battle is a strictly spiritual one.

To wage this spiritual battle one must fight with spiritual weapons. Merely outward means cannot avail against sin itself. External constraint may prevent a dance from being held; the ballot may succeed in keeping a theatre out of a certain community; but neither outward force nor the ballot can root out sin and promote righteousness. We must fight with the spiritual weapon of the Word of God. Only that Word cuts through to the source of evil. It is the two-edged sword that actually penetrates to the heart, whether it be unto condemnation of those that love the darkness rather than the light, or unto the salvation of those whom God by His Spirit and Word will draw out of darkness into His marvelous light. The means of the Word does not effect the symptoms merely, but it touches the evil itself. That Word, therefore, is the weapon with which God's church and people should fight in the midst of the world.

In this way, and in this way only, we will gain the victory, the spiritual victory, which is after all the only victory. An outward battle with outward weapons can at the best gain for us an outward victory. And such a victory is for the Christian who is not too superficial no victory at all. The mere prevention of a dance, the mere closing of oil stations or stores on the day of the Lord does not yet indicate a victory, nor even a partial one. Mere suppression of the sinner may rather increase than decrease sin. No child of God can regard such outward attainments as a real triumph. Faith is the victory, and only in the way of a spiritual battle with spiritual weapons can we expect spiritual victory. Neither do I consider it my God-given calling to strive for any other kind of victory than this triumph of the Word of God. If the transgressor will hear, he is saved, not merely from a certain outward form of sin, but from the latter itself. If he refuses to hear, he stands doubly convicted and condemned. But we have fought our battle.

What then is my Christian calling, also in the case of these civic evils before which I am placed?

First of all, to be sure, I must abstain from participation in these sins myself. Already herein there is a mighty witness against the workers of iniquity. Neither are the children of the world slow in hearing this preaching, silent though it be. We must keep ourselves from these godless dances, from theatre and movie, from the desecration of the Sabbath, from profane speech and lewd literature. I must do this myself. In the way of Christian discipline I must also guard others from these same contaminations of the world. Thus we must watch over one another and thus condemn the world and its workers of darkness.

Secondly, we must certainly preach and speak against all these evils of the world, the more as we are given opportunity to let our light shine and

testify against the workers of iniquity. We must do so as church and in our own circles. Our own stand must be a definite one. And the world will hear about it, — and be condemned, or, by the grace of God be drawn by our testimony to the light. Also, our testimony should be directed against the world itself. Regardless what outward action we may choose to take, if any at all, the world must understand that we condemn her every wicked way, her dancing and theatres and desecration of the Lord's day and swearing and lewdness too. She must understand perfectly that we stand diametrically opposed to her and our testimony to her must be that the Word of God condemns her to deepest hell in the way wherein she is going. The workers of iniquity must know, that if we do not choose to oppose her by outward means and attempt to check the external manifestation of her corruptions, this is not due to any sympathy on our part or sinful indifference with respect to the ways of others, but merely to the fact that we see no positive value in striving to remove symptoms while the dreadful cancer itself continues to ravage and destroy. With the Word of our God in our hand we must wage a battle against the forces of evil, also in concrete cases, that leaves no doubt as to our position. The world may not think that I favor them in any way or tolerate their works of darkness. You will find too that in this way you will cut far deeper than most of those who are so concerned about promoting that so-called civic righteousness. In too many instances these same enthusiasts for civic righteousness, pious though they seem to be when they look askance at those who will not cooperate in all their ways and methods, will not stand with you when you expose and condemn the sin itself to its very root.

Thirdly, we may protest to and against the authorities who bear the sword of God in order to maintain the law of God in their own domain. Even this calling, however, weighs less heavily upon me in the measure the authorities show more plainly that they deliberately and maliciously evade their duty and know full well which is the way of righteousness. Things may reach the stage, may they not, where the responsibility of the magistrates may be considered fixed. At any rate, they are called upon to exercise the sword. That obligation they may not shift to the citizenry in general by making every case, however plain, a matter of referendum. We certainly have the right to protest against them. This may be done individually. This may be done as congregation. This may be done as a group of churches in a given community, if such cooperation can be effected without sacrifice of principles that are dear to us. My experience has been that our Reformed and Chr. Reformed brethren too often protest and act and speak in such a way that cooperation from our side can only mean the sacrifice of our specific Prot. Ref. Principles. When the ministers of Sioux Center came to me with a

protest to the council against the man keeping his oil station open on Sunday, and began their protest with a statement of the principle that God gave the Sabbath "as a boon to mankind in general" I refused to sign. They forced me to refuse. Nevertheless, we may protest, not with the idea that thereby we are promoting worthwhile civic righteousness, but to point our authorities to their God-given obligation.

Beyond the above I have no deep sense of any other specific Christian calling in civic affairs. That it should be a matter of Christian obligation to check Sabbath labor, dances and theatres in any other way than the way of God's Word I will have to be shown.

That does not mean that I will not vote on civic affairs. I voted against the theatre in Sioux Center. This was not, however, because I was so deeply convinced that I might not do otherwise. I wanted to stop the mouths of those who were constantly looking for something against our churches. I did not care for the commotion and business such a theatre would bring to our town. Knowing that a theatre in town would scarcely make more theatre-goers than Sioux Center already had, I nevertheless preferred to see them get their pleasure elsewhere. These motives, however, are not specifically Christian.

I do not consider it the calling of the church of God to keep the community outwardly clean. I really do not care about this in the least as far as Christianity and spiritual life are concerned. There is no virtue in whitewashing the sepulchres as long as within all is still rot and decay.

To my mind there is no victory to be had in this way. Certainly, this is no Christian victory over the godless themselves. All we do is make impossible in our own community what the children of darkness desire and will obtain in other places. Neither is there a triumph here for the Christian himself. Not even from the point of view of removing temptations from the children of God's church. Making certain things impossible from without rather deprives of triumph. There is no victory in removing the tree of knowledge of good and evil. Neither was that the victory Adam should have gained. The victory lies always in standing before the tree and saying: "No, I will not eat of you. I must serve God." In order that we may in the way of God's grace come to that victory God has willed the antithesis and placed us in the midst of the world; that we might be in the world, yet not of it.

I see fully as much danger for the church and people of God where the world does not reveal herself openly as where she does. Some people are so mortally afraid of the world's manifestations. Now I hate the world from the new principle of life in Christ Jesus. I hate the world the more in the measure I see more of her. That, too, does not plead against the antithesis. Therefore, where the world is I just as soon see her. A wolf is bad enough, but a wolf in

sheep's clothing is a great deal more dangerous. Then I'm tempted to drop my guard and start petting him, whereas it would be more to my welfare to run. One of the first requirements in a war must certainly be that I see the foe clearly and become thoroughly acquainted with his position. As long as the foe is there, doing his work of destruction, it can and will not harm us to see him in his full and outward manifestation. Then God's child will watch and remain alert. This is also true with respect to the bringing up of children. I lived six and one half years in a community where no pool was played, no dances were tolerated, no theatre could find a place. There was nothing more wicked than a skating rink and a few cafes. In such a community people are horrified by the very thought of raising children in a city like Chicago. That is like consigning them directly to hell. I was born and raised in Chicago, in the midst of saloons and theatres and other forms of worldly evils. My stand today? I would from the viewpoint of maintaining the faith also for my children just as soon live in Chicago as anywhere. It is no more impossible to walk in the way of the Lord there than anywhere else. Neither have parents *who really bring up their children in the fear of the Lord* any more to fear there than in more isolated communities. There you see the enemy as he is. There you learn to abhor him from infancy on. There you are warned from the beginning because of the very manifestation of the world. There you are taught with many tangible proofs who and what the world really is. And these very things have their decided advantages. One who has been born and raised in a large community can in later life travel to any part of the globe and never find things that he has not seen before and been warned against from earliest childhood. I have learned to pity those who have never really seen the world until they were mature,—and then were let loose.

So easily we fall into that Anabaptistic tendency: victory and security lie more or less in outward isolation. This is not true. If anything, all Anabaptism promotes a false sense of security and deprives of the great victory of faith.

I do not consider it my definite calling to fight for mere external Sabbath observance. I could not get enthusiastic about forcing a skating rink to close at midnight Saturday instead of early Sunday morning. Neither was my enthusiasm enhanced by the fact that God's people spoke as though that skating rink were actually destroying the kingdom of God. Let the church preach the pure Word of God and condemn the world as it should, let her exercise church discipline over those who refuse to walk in God's way, and I'm sure there will be less cause for fear. I am not vitally interested in closing of oil stations and stores on Sunday. The more because the issue here in Grand Rapids was not a truly religious one at all. It was rather a matter

of keeping a holiday and preventing others from spoiling it. Now notice, it is positively wicked to desecrate the day of the Lord. My heart rejoices at seeing men serve the Lord. But, if men will not keep the Sabbath for God's sake, will not serve God in His sanctuary on His day, I care not in what form of sin he chooses to indulge. If it is a matter of either working on Sunday or going to the beach, he may as well work as far as I am concerned. If men refuse to heed the Word of God, care not to walk the way to eternal joy, insist that they want to go to hell, it makes little difference after all what road he takes to hell. The latter is not my concern. I must point him to the way of life, and that is done, not by the ballot or by outward force, but by the pure Word of God.

I do not feel it my calling to keep theatres out of a given community. Certainly, they are desperately wicked. Our people do not belong there. We must warn against them and if need be discipline those that frequent them. But, if people will not stay out for God's sake, let them go. God wants righteousness! Whatever is not that is out of sin. All these things must also serve to purify the church and reveal the chaff in the kingdom of God.

With these observations I close. Our battle is a spiritual battle; our weapons spiritual weapons; thus our victory will be a spiritual victory. Not in outward isolation, nor in external constraint, but *Faith is the victory*.

"On every hand the foe we find

"Drawn up in dread array;

"Let tents of ease be left behind

"And onward to the fray;

"Salvation's helmet on each head,

"With truth all girt about,

"The earth shall tremble 'neath our tread

"And echo with our shout.

"Faith is the victory! Faith is the victory!

Oh, glorious victory, That overcomes the world."

R. V.

Spoken at the meeting of the Men's League, Thursday, October 20. Topic assigned by the Board.

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere uit ons midden weg te nemen onze geliefde Vader en Groot-vader,

HENRY KORT

in den ouderdom van 74 jaren.

Hij mocht een van de bevoorrechten wezen, en hij had deze schat, in een aarden vat, opdat de glorie des Heeren zou wezen.

Namens de kinderen en klein-kinderen.

Oak Lawn, Ill.

League Impressions

On the evening of Oct. 20, a League Meeting of all the Mens Societies of our Prot. Ref. Churches of Grand Rapids and vicinity was held in the parlors of the First Prot. Ref. Church. This meeting was opened by the President, Mr. A. C. Boerkoel, by reading I Peter 1 from Scripture, after which prayer was offered, and the audience sang from the Psalter.

The President then extended a word of welcome to the gathering, and introduced the speaker for the evening, Rev. R. Veldman.

The Reverend announced that he would not speak on the subject as printed in "Our Church News": "Should We Use Our Christian Influence in Civic Affairs?" which he said was self evident, for the Christian is duty bound to let his light shine in the midst of this world, in the which he is placed by his God.

His topic was: "In How Far Should We Use Our Christian Influence in Civic Affairs?"

Civic affairs, according to "Websters Dictionary" means that which is to be done relating to civil life; in other words: those activities we daily observe, viz., the dance, theatre, beer gardens, open places of business, etc. What now is the calling of a Christian in those affairs; must we protest? If they go around in the community with a petition to do away with these evils, is a Christian duty bound to sign in favor of it?

The Reverend made plain: that first of all our calling is a spiritual calling. It is not our calling to make this world fit to live in. That is the calling of our "Magistrates". He must see to it that there are no theatres, beer gardens, dance halls, and many other places of corruption. Those who are in authority must rule in accordance with Scripture.

You may ask the question: Must we not do our utmost to reform the place in which we live, and especially so, when we are blest by our Covenant God with covenant children. Is there no danger that our children will go astray in Sodom? Here we answer: No danger. Parents are duty bound to instruct their children in their early youth, the first principles of a godly life, and as they grow older they will not depart from that truth. We may live in Sodom, if our Protestant Reformed Church is there, but we must never move to Sodom for Sodom's sake.

We may try to piously reform the world, but she goes to utter destruction, and it makes no difference upon what road she loses her life. This does not mean however that the people of God have no calling in this respect. We must let our light shine. We must condemn the world in word and deed, and must never love her, for then the love of the Father is not in us. Neither must we delight in the destruction of the ungodly.

We may also protest against ungodly civic affairs,

alone or united, but we must be sure, also then, that our battle is a spiritual battle. For instance: if we are asked to sign a petition to have our business places closed on Sunday, let us beware that it is the aim to consecrate the Sabbath, and not have a day of seeking the pleasures of this world.

Let no one think, that this is Anabaptistic: for it is not. This is serving the Lord in Spirit and in truth.

Those who rave for the betterment of this world, are usually they who do not care for principles.

Let us however, not try to take all the pleasures from the ungodly people of this world. They must also live their own life, and it must become evident that they are ungodly indeed.

This is true also: take away from the drunkard his intoxicating drink, and nine times out of ten he becomes covetous, which is the root of all evil, according to Scripture, I Tim. 6:10.

Let us as Christians never look at things as they appear on the surface, but test all things in the light of Scripture, and in the light of our Prot. Ref. principles. If we do this, our vision is clear and we know the way also in civic affairs.

After recess we continued our meeting by a lively discussion, as some of the members differed in opinion from the speaker. They thought it was absolutely necessary to create clean surroundings, where they were not present, and if necessary, protest as individuals or in groups, even if the principles involved were unreformed.

It entered my mind: Several years ago, when our Christian Schools were in danger of being closed, many women of Reformed persuasion cast their ballot, although they did not believe in women suffrage, and knew very well that it was not in agreement with Scripture. They made the lame excuse: ye want to keep our schools, forgetting that God will take care of His own, and we never can give Him a lift.

The patriarch Jacob made the same sinful mistake, but God in His mercy blessed him in the house of Laban and on his return to his own country he made the faithful confession: with my staff I passed over this Jordan; and now I am become two bands. And God spoke unto him, and told him, thy name shall be called Israel.

Let us never forget: "Het doel heiligt de middelen nooit", and also in civic affairs the Christian must act in accordance with God's precepts.

This meeting which was well attended, was worthy of our being present, and we are looking forward for more of them. The Rev. Veldman must not forget to send his speech to the Editor in Chief, so that the S. B. readers can read it in full. The gathering was closed with prayer by the Vice-President of the League, Rev. J. De Jong of Husonville.

S. De Vries
Grand Rapids, Michigan.

The Peace-Offering

The name found in the original for this species of sacrifice is *shelamim*, singular *shelem*. According to some commentators, *shelem* is derived from the Kal *shalem*, the sense and meaning of which is: *to be whole, entire; to be safe, sound, secure actually and in one's own mind; to be at peace, to be in a continuous state of peace, to have peace toward some one.*

The second explanation of *shelem* refers it to the Piel *shillem*, *to pay, to perform, to render a thing, to recompence, to reward; hence, to thank.*

The remark is in order here that whereas the Piel *shillem* means *to make whole* and thus *to bring to a state of peace*, it is not at all necessary to refer *shelem* to the Kal *shalem* in order that this name may have the meaning of peace. This being true, the name *shelem* should be explained as being derived from the Piel and betaken as a signification of both *peace* and *thankfulness*. In the sphere of grace, certainly, *peace* and *thankfulness* go hand in hand.

But let us for the present disregard the name and concentrate on the sacrifices it signified. This having been done, we will know how the name *shelem* is to be explained.

Within the one species that in the English version of the Holy Scriptures bears the name of peace-offering there are three variations, to wit, the sacrifice of thanksgiving (Hebrew, *todhah*), of the vow (*nedher*), and of the free-will (*nedhabhah*). That we have to do here with one class of three distinct offerings is plain from Lev. 7:11-20. This passage sets out with the notice, "And this is the law of the sacrifice of peace-offerings, which he shall offer unto the Lord. . . ." The plural *offerings* of the term *peace offerings* has reference to the three sacrifices mentioned in the subsequent five verses of this passage; and those mentioned are the three cited above.

Each of these three peace-offerings was a sacrifice by blood. This all three had in common with the sin-, trespass-, and burnt-offering. They were atoning sacrifices. And therefore the action with the blood of these offerings was essentially identical to the action with the blood of all the others. Having by the imposition of hands laid his guilt upon the head of his innocent substitute, the offerer killed it at the door of the tabernacle of the congregation. Thereupon its blood was sprinkled by the officiating priest upon the altar round about and so presented to Jehovah as a covering for the worshipper in respect to his sins (Lev. 3:1, 2). The choice parts of the carcass "the fat that covered the inwards, and all the fat that is upon the inwards, and the two kidneys, and the fat that is on them, which is by the flanks, and the caul above the liver with the kidneys" were burnt on the altar upon the burnt sacrifice, "which is upon the wood that

is on the fire: it is an offering made by fire, of a sweet savour unto the Lord" (Lev. 3:5). This, it will be recalled, was also the action with the choice parts of the sin- and the trespass-offering. And the truth set forth by this action was, of course, the same in each case. As this truth has already been apprehended and explained, we need have no further regard to the parts of the ritual of the peace-offering presented above.

If the peace-offering, on account of its being an atoning sacrifice, had much in common with the sin- and trespass-offering, it had more in common with the burnt-offering. Both were appointed for the same kind of sins. There were, it will be recalled, three kinds of sins that could be atoned by the animal sacrifices. To the first kind belonged all sins committed unwittingly, or ascribable to carelessness or inadvertence. The second kind were sins of weakness and such as were done in the heat of passion. For as many sins of these two kinds as could be compensated, the trespass-offering was appointed. The rest were to be expiated by the sin-offering. There was still a third kind of sins, the one to which belonged the many moral infirmities and miseries that even the most devout Christians feel in themselves,—such infirmities (to again quote from a former article) as imperfect and weak faith, the failure on the part of the believer to yield himself to serve God with that zeal as he is bound, the evil lusts of the flesh with which every believer has daily to strive. For sins of this character both the burnt- and the peace-offering availed and these offerings only. Thus, as the burnt- so the peace-offering. It was appointed for spiritual believers, who by the mercies of God had so succeeded in crucifying the works of the flesh and mortifying their members which are upon the earth, that their walk of life was plainly that of a child of the light; thus believers who, as constrained by love, were walking, to quote from a former article, "in the way of the covenant and thus walking with God, and who therefore, at that particular juncture that they brought their burnt-offering, did not find themselves under the necessity, on account of some particular sin or sins, that they either wittingly or unwittingly had committed, of bringing the sin- and trespass-offering." Also here, the truth of this statement is borne out by the circumstance, that the written record of the legislation that concerned the ritual of the peace-offering does not set out with some such statement as, "Speak unto the children of Israel, saying, If a soul sin through ignorance against any of the commandments of the Lord concerning the things which ought not to be done, and shall do against any of them. . . ." It was thus, no more than the burnt-offering, a sacrifice that had to be brought on account of the worshipper's having made himself conspicuous through his sinning against any of the commandments. But the observation made in respect to the burnt-offering applies with equal force to the sacri-

fice under consideration. Whereas the holiest of men have but a small beginning of true obedience, whereas also such men despite all their striving to attain to the ideal of a perfect life in Christ, continue in this life to lie in the midst of death, do evil—the evil that they would not—and thus daily increase their guilt, also the peace-offering had to be one by blood. Thus also in the description of the ritual of this offering, we come upon the notice, “And he shall put his hand upon the head of his offering and kill it. . . . and. . . . the priest shall sprinkle the blood upon the altar round about.”

The burnt- and peace-offerings were alike in one more respect. Both had to be supplemented with meat (better said, cereal) and with drink-offerings.

On account of what these two species of offerings had in common, it may be expected that in the Old Testament Scriptures they always be mentioned together. And so they are. Joshua built an altar unto the Lord in mount Ebel.” And they offered thereon burnt-offerings unto the Lord and sacrificed peace-offerings” (Jos. 8:31). In the reply of the two tribes and half to the ten tribes (Jos. 22), the statement occurs, “That we have built us an altar to turn from following the Lord, or if to offer thereon burnt-offerings or meat-offerings, or if to offer peace-offerings thereon, let the Lord Himself require it.” The children of Israel, having been twice defeated by the Benjamites, came to the house of God, and offered burnt-offerings and peace-offerings before the Lord. After the destruction of the Benjamites, they in great heaviness of spirit went to the house of God and, building there an altar, offered burnt-offerings and peace-offerings (Jud. 21:14). Samuel told Saul that he would come down to him at Gilgal to offer burnt-offerings and to sacrifice sacrifices of peace-offerings (I Sam. 10:8). When the Ark of the Lord had been brought in, and set in his place, David offered burnt-offerings and peace-offerings (II Sam. 6:17). David built by the threshingfloor of Araunah the Jebuzite an altar unto the Lord, and offered burnt-offerings and peace-offerings (II Sam. 24:20). Having awakened from his dream, Solomon came to Jerusalem, and stood before the ark of the covenant of the Lord, and offered up burnt-offerings, and peace-offerings. . . . (I Kings 3:15). On the occasion of the dedication of the temple, Solomon offered burnt-offerings, and meat-offerings, and the fat of peace-offerings (I Kings 8:64).

The reason that these two sacrifices were always offered together can be none other than that the one without the other was not complete. Wholly yielding one's self unto God, as one who is alive from the dead, and yielding one's members as instruments of righteousness unto God (this was the action of Christ and His people symbolized by the burnt-offering), not only goes hand in hand with but even includes thanksgiving and praise. And one who so yields his self has peace

toward God. He is one whose heart and mind are being kept in Christ by peace—the peace of God that surpasses all understanding.

However, though the offering under consideration had much in common with all the other offerings and especially with the burnt-offerings and thus formed together with the others one complete system of sacrifices setting forth the manifold mercies of God, it in one respect differed from each of the others. And it is precisely this difference that formed its mark of distinction and that accounts for its appointment and for the name that was given it. How did this offering differ from each of the others? The answer is to be taken from Scripture, “And the Lord spake unto Moses, saying, Speak unto the children of Israel, saying, He that offereth the sacrifice of his peace-offerings unto the Lord, shall bring his oblation unto the Lord of the sacrifice of his peace-offerings. His own hands shall bring the offering of the Lord made by fire, the fat with the breast; it shall he bring, that the breast may be waved for a wave-offering before the Lord. And the priest shall burn the fat upon the altar: but the breast shall be Aaron's and his sons'. And the right shoulder shall ye give unto the priest for a heave-offering of the sacrifices of your peace-offering. He among the sons of Aaron, that offereth the blood of the peace-offerings, and the fat, shall have the right shoulder for his part. For the wave breast and the heave shoulder have I taken of the children of Israel from off the sacrifices of their peace-offerings, and have given them unto Aaron the priest and unto his sons, to a statute forever, from among the children of Israel” (Lev. 7:28-34).

This passage, it will be observed, has chiefly to do with the breast and the right shoulder of the animal sacrifice. The breast, so the passage teaches, was moved in a horizontal direction for the waving, and the shoulder in a vertical one for the heaving. The ceremony was performed by the priest assisted perhaps (Scripture does not say) by the offerer. When the parts were thus presented, they were given to the priesthood for food. But what was done with all the rest of the flesh? Scripture gives no direct answer. It is plain, however, from such passages as Deut. 12:6, 7, that the rest was given to the offerer, to be partaken of by himself and those he was bidden to call to share with him, namely his own friends, the Levite, the widow and the fatherless, “But unto the place which the Lord your God shall choose out of all your tribes to put his name there, even unto his habitation shall ye seek, and thither shalt thou come: and thither ye shall bring your burnt offerings, and your sacrifices, and your tithes, and heave offerings of your hand, and your vows, and your free-will offerings, and the first-fruits of your herds and of your flocks; and there ye shall eat before the Lord your God. . . .” The name

heave-offering in the above Scripture signifies also the peace-offering.

This then was peculiar to the peace-offering: with the exception of its choice parts (the fat and the caul), which were burnt upon the altar, the entire dead body was given to the priesthood and the offerers for food.

To understand the significance of this, regard must first be had to the wave- and heave-offering. Scripture sheds no direct light on the meaning of this rite. This rite, however, speaks for itself and can therefore be understood. The prevalent view that it was intended to be a sort of presentation of the parts to God, as the supreme Ruler in all the regions of this lower world and in the higher regions above, is inadequate, however true it may be. It is to be considered that what was partaken of by the priesthood and the offerers was the flesh of an animal that through its suffering and dying in that very flesh had expiated sin. Now when the sacrifice was a burnt-offering the whole carcass and thus not merely its choice parts (the fat and the caul) was placed upon the altar (after the slaying of the victim) and thus presented to Jehovah for acceptance. And by Jehovah it was accepted so that sins were no longer being imputed. When, however, the sacrifice was a peace-offering, only the choice parts of the victim were placed upon the altar and the rest was partaken of by the priesthood and the offerers and this for a reason to be explained presently. But whereas in this flesh atonement had been made, it, too, as well as the choice parts had first to be presented to Jehovah for acceptance in token that the victim's dying in this flesh had actually been accepted as a symbolical payment for sin. But this flesh could not be presented through its being placed upon the altar; for what was laid upon the altar was burnt. It was therefore presented through the priest's heaving, that is raising, not the whole of it but only one of its representative parts (the right shoulder) heavenward and in all probability also in a direction toward Jehovah's throne that stood in the holiest place of the worldly sanctuary; and through this same priest's waving, that is, moving to and fro, the other part. Now as the altar was the meeting-place between Jehovah and the worshipper, the clause "that the breast may be waved for a wave offering before the Lord" implies that this waving was done before the altar. So, what the rite under consideration plainly signified is that Israel's food was the gift of its Redeemer-God that came from His altar, that thus what His people nourished their mortal frames with was the flesh of a victim that through its death had expiated (symbolically) their sins not only but had also rendered itself available as food to those whose sins had been expiated. If this flesh and the altar be regarded as one—and so they should be regarded—then it will be understood that the altar was Jehovah's table, prepared by Him for His people through the death of a sacrifice which

He Himself provided. Rightly considered, the truth set forth by the peace-offering is that the people of Israel, as residents of Canaan, were always seated at Jehovah's altar, and that whatever material gift He bestowed was found upon this table and thus was and had to be received as a gift of mercy, as a gift that He prepared for His people through the death of His very own sacrifice. For with that right shoulder and with that breast is to be associated firstly, the rest of the carcass; secondly, all the first-born of the flocks, all the firstfruits, all the tithes of all the products of their fields and vineyards; and lastly, all that these firstfruits and tithes represented, namely, the entire yield of the soil and all their flocks and herds. That such is the right conception is evident from the following. The first-born of the herd and flocks had to be presented to Jehovah and, after having been properly sacrificed, shared with the dependent members of the community. Deut. 14:23-27. These first-born, as sacrificed, were thus peace-offerings. Further. All the first fruits and all the tithes brought by the people of Israel to the sanctuary, were placed by the officiating priest before Jehovah's altar. And it was in the very presence of this altar that these gifts were partaken of. What else does this signify than that these offerings together with what they represented had to be regarded as gifts that the people of Israel received from Jehovah's table.

And what came from this altar—the flesh of the peace-offering—was ceremonially clean. It was the flesh of an animal without spot or blemish. And while still in a fresh state it also had to be eaten. Hence, as much of it as remained after the second day, became an abomination and therefore had to be burned. "The soul that eateth of it shall bear his iniquity." This flesh had also to be destroyed with fire, if it had been brought in contact with any unclean thing. What is more, only such who were ceremonially clean might eat of it. "The soul that eateth of the sacrifice of peace-offerings, that pertain unto the Lord, having his uncleanness upon him, even that soul shall be cut off from his people. Moreover the soul that shall touch any unclean thing, as the uncleanness of a man, or any unclean beast, or any abominable unclean thing, and eat of the flesh of the sacrifice of the peace-offerings, which pertaineth unto the Lord, even that soul shall be cut off from his people" (Lev. 7:18-21). How well these prohibitions were designed to impress upon the ancient worshipper and upon us all, that the gifts that God prepares for His people through the atoning sacrifices are holy and may be partaken of only by such who are holy on account of their being cleansed from all their sins by the blood of this same sacrifice, and that such do indeed constitute "a chosen generation, a royal priesthood, a holy nation, a peculiar people; that ye should show forth the praises of him who hath called you out of darkness into his marvelous

light" (I Pet. 2:9, 10). How loudly these prohibitions proclaim that God is resolved by Himself that His chosen people only shall partake of the gifts of His altar, Christ Jesus.

With all their bodily needs fulfilled at Jehovah's table (altar), the ancient worshippers were bidden to rejoice, "Thou shalt not eat within thy gates the tithes of thy corn, or of thy wine, or of thy oil, or the firstlings of thy herds or of thy flock, nor any of thy vows which thou vowest, nor thy freewill offerings, or heave offerings of thy hand: but thou mayest eat them before the Lord thy God in the place where the Lord thy God shall choose, thou, and thy son, and thy daughter, and thy manservant, and thy maidservant, and the Levite that is within thy gates: and thou shalt rejoice before the Lord thy God in all that thou puttest thine hand unto" (Deut. 12:17, 18). "Thou shalt rejoice before the Lord thy God, thou and thy son; And thou shalt remember that thou wast a bondman in Egypt: . . ." (Deut. 16:11).

"And thou shalt remember that thou wast a bondman. . . ." that is, "Thou shalt remember that thou art a people redeemed from bondage through the blood of my sacrifice and, as a people with sins taken away, art and shalt be everlastingly feasting at My table that I prepared for thee in My house through the death of this same sacrifice. Rejoice therefore! Now this rejoicing might not be (though it was this on the part of the carnal seed) a carnal, worldly, merrymaking, the issue of hearts that were glad for the sole reason that the soil had again abundantly yielded. There is nothing specifically Christian about such rejoicing. The thought of being secure in a material sense is gratifying to the flesh, so that, when garners are again full, the world, too, is glad. It is this on account of its being prostrated before the shrine of Mammon. In its rejoicing it ends in the things on earth.

What Jehovah required of His people is that they rejoice because the material things with which He had laden His table or altar signalized His mercy over them, and because they formed (then, in the dispensation of the law but not in this day) the certain evidence that He loved them and the pledge that He, as their Redeemer-God, would clothe them with true salvation for Christ's sake and that thus they would awaken to behold His face in righteousness and be satisfied by His likeness. They who could so rejoice loved God for His own Self. They rejoiced therefore also when the fig tree did not blossom, when there was no fruit in the vines and when the fields yielded no meat and the flocks were cut off from the fold: for their rejoicing was not in things but in the Lord and in the God of their salvation. And rejoicing, they would praise Him and bless His name. And their praise was their thanksgiving and thus not that goat or bullock that they placed on God's altar. "I will take no bullock out of thy house," said the Lord to

them, "nor he goats out of thy folds: for every beast of the forest is mine, and the cattle upon a thousand hills. . . . Offer unto God thanksgiving; and pay thy vows unto the Most High. Call upon me in the day of trouble: I will deliver thee, and thou shalt glorify me" (Ps. 80). The sacrifices were no pay turned out to the Lord for benefits received but merely the instruments for the expression of gratitude and praise. So the vain man regarded his offering, namely, as so much pay. The Lord therefore abhorred his sacrifice. The spiritually enlightened in Israel understood this. "What," asks the psalmist, "shall I render unto the Lord for all His benefits toward me?" (The Lord, so it appears from the preceding verses had delivered his soul from death). "I will take up the cup of salvation, and call upon the name of the Lord. . . . I will offer to thee the sacrifice of thanksgiving, and will call upon the name of the Lord" (Ps. 116). But true praise, as its content indicates, is also, to be sure, His gift. For true praise is first of all the believer's confession that he by nature is worthy of an eternal doom and is dead in sin and thus by himself hopelessly lost. Now as often as the believer so confesses before God, he at the same time confesses the righteousness and the holiness of God, the sovereignty of His mercy and the infinite power of His redeeming and saving love. Such a confession therefore carries with it a confession of the glories of God; and the confession of these glories is at once glory and praise to Him. Thus, true praise is the absolute denial that praise can be anything else but His gift. And to this praise, the Israelite gave expression also through the medium of his peace-offerings.

It ought to be plain now why the offering under consideration bore the name of peace-offering. This sacrifice was the one offering by blood whose flesh was food for the worshipper. With his sins atoned by the shed blood of this sacrifice, he, the worshipper, sat at God's table, as God's friend, with the peace of God in his heart and with God's praises in his mouth (I speak now of the believing worshippers), partaking of nourishment that God through the death of his innocent substitute had prepared for him.

The true peace-offering is Christ. The carcass of the peace-offering in its lying on the altar in a state of consumption as to its choice parts and in its being partaken of by the worshippers in God's house, was shadow, the body of which again is the ascended and glorified Christ upon God's altar in the holy place of the heavenly sanctuary. Having become obedient unto death, and by His obedience saved His people from their sins, He presented Himself to God in the Holy place. And the Father, smelling a sweet savor, poured of His Spirit upon Him, so that all fulness now dwells in Him. Thus He is the true bread, God's table eternal in the heavens at which the redeemed are now and ever seated, eating His flesh and drinking His blood

and so enjoying as the Father's children the best things in His house. And eating, they are satisfied. And satisfied, they praise the Lord. And their heart shall live forever.

As has already been explained, the peace-offerings appear under three divisions—the sacrifice of thanksgiving or praise, of vow and of free-will. Let us have regard to the sacrifice of thanksgiving. That one of the variations in the species of sacrifices under consideration is called a thanksgiving sacrifice, shows that the ideas of thanksgiving and praise came most distinctly out through this species. Some even regard *thank-offerings* and thus not *peace-offerings* the proper appellation for this species. But, as already has been observed, thanksgiving, praise, and peace are triplet graces that are always found together in the heart of believers. Thus, as a name for this species, *peace* is as appropriate as *thanksgiving*.

The first of this species (the sacrifice of thanksgiving), seems to have been somewhat superior to the second and third, in that its flesh required to be eaten on the first day, or else burnt with fire, while the flesh of the vow- and freewill-offering might be eaten either on the first or on the second.

What occasion called especially for the thanksgiving peace-offering and not for the free-will (which was also a peace-offering), cannot be determined from Scripture. This has occasioned the conjecture that the thank-offering was the proper instrument for the expression of gratitude of the worshipper's gratitude when he had received some spontaneous token of the Lord's goodness or had been made to experience some special act of His mercy, and that thus the free-will offering was appointed for the expression of gratitude when the acts of mercy experienced were but ordinary. This view, also held by Fairbairn, must be taken for what it is, a conjecture. It cannot be proven from Scripture. And the reason is that as often as there appears in the Old Testament Scriptures a worshipper bringing to the Lord a sacrifice on account of some special act of mercy experienced, the name employed is simply *peace-offering*. This being true, right conduct in this case consists in simply confessing ignorance and not resorting to conjecture. It is unquestionably true that the Old Testament worshipper knew which of the two sacrifices he was to bring on any occasion. But we do not know as Scripture is silent on the matter.

As to the free-will peace offering, it was marked as being somewhat inferior to the thank- and vow-offering also by the circumstance that an animal with "anything superfluous or lacking in his parts" might be offered.

Why was this sacrifice called a free-will offering? Because, so it is commonly held, the worshipper might or might not bring it, as he chose. But this is doubt-

ful. Also these offerings had to be brought. The people of Israel might not choose *not to bring them*. This is plain. We read, "And thou shalt keep the feasts of the weeks unto the Lord thy God with sufficiency of a free-will offering of thine hand, which thou shalt give, according as the Lord thy God hath blessed thee. . . . Three times in a year shall all thy males appear before the Lord thy God in the place which he shall choose; . . . and they shall not appear before the Lord empty: every man shall give as he is able, according to the blessing of the Lord thy God which he hath given thee" (Deut. 16:10, 16, 17). From these Scriptures it appears that one reason why the offerings here mentioned bore the name of free-will, is that the portion of the increase that met the requirement, "Every man shall give as he is able" was allowed to be computed by the worshipper. But with this portion he *had* to appear before the Lord. The element of freedom that marked the free-will peace-offering seems to have been that the worshipper was free to choose for the altar either a perfect animal or one that had anything superfluous or lacking in his parts. There were still other reasons why these offerings were called free-will. But the contention that they were so called because the people of Israel might choose never to bring them, is at variance with the testimony of the above-cited texts. But in bringing these offerings, the people of Israel were not under the constraint of a special precept as they were when they offered their tithes, firstlings of the flock and their firstfruits. This in all likelihood is the explanation of their being called free-will offerings.

These offerings *had* to be brought as well as the people of God of this day must pray, must support the ministry of the gospel by their material gifts, must attend divine worship. But just how often they must pray and how many of the services they are to attend on the Sabbath God in His Word does not say. So it was with free-will offerings in distinction from all the others. These offerings had to be brought. But just how often was left to the choice of the worshipper. Therefore they bore the name of free-will-offerings.

And here without a doubt we have hit upon the true distinction between the thanksgiving peace-offerings and the free-will peace-offerings. The former had to be brought, so the law required, at stated times, on Israel's feasts, (think of the firstlings of the flock and the herd. These as sacrificed were peace-offerings), the latter were brought as often as the worshipper was prompted to bring them. And the peace-offering brought in times of national stress or when God had brought deliverance to His people, or to an individual in trouble, were in all likelihood the free-will peace-offerings. This view, it will be noticed, is the direct opposite of the one broached by Fairbairn.

G. M. O.